

September 2009

Št.

040

Časopis za brezdomstvo
in sorodna socialna vprašanja

1 EUR

Polovico dobi prodajalec.

KRALJI ULICE

Odgovorna urednica:

Špela Razpotnik

Izvršna urednica:

Katja Bizjak

Tehnična urednica:

Maja Vižintin

Uredniški odbor:

Maruša Bertonec, Bojan Dekleva, Tomislav Gruden,

Gregor B. Hann, Luna Jurančič Šribar

Sodelavci uredništva:

Jakob Harisch, Janez Kompare, Maja Kozar, Bojan Kuljanec,

Roman Lasnik, Toni Meško, Miran Možina, Marko Nakrič,

Urban Tarman, Tanja Vuzem

Oblikovanje:

Karlo Medjugorac

Lektoriranje:

Maruša Bertonec, Katja Bizjak

Ilustracije:

Ban, Matilda M. Dobro,

Nik Knez, Damjan Majkič

Fotografiji na ovitku:

Jaka Adamič, Dnevnik

Tisk:

Tiskarna Vovk

Izdajatelj:

Društvo Kralji ulice ISSN 1854-2654

Cena časopisa v ulični prodaji je 1 EUR.

V primeru pošiljanja časopisa po pošti je cena enega izvoda 2 EUR.

Letna naročnina za organizacije v Sloveniji znaša 24 EUR, v tujini pa 48 EUR.

Naslov uredništva:

Društvo Kralji ulice, Poljanska cesta 14, 1000 Ljubljana

Telefon: 059 022 503

E-pošta: kraljiulice@gmail.com

Spletna stran: www.kraljiulice.org

Transakcijski račun za prostovoljne prispevke:

05100-8012105010 odprt pri ABanki Vipava d. d.

SMS-KOMENTARNICA:

041 291 760

PRAVILA PRODAJE ČASOPISA KRALJI ULICE

Ker želimo, da bi časopis Kralji ulice lahko prodajalo čim več ljudi in da bi dosegel čim širši krog bralcev, je pomembno, da vsi skupaj skrbimo za njegov dober ugled. Ko prodajate časopis Kralji ulice, namreč ne predstavljate le sebe, pač pa celoten projekt Kralji ulice. Doslej so bili naši prodajalci v javnosti zelo dobro sprejeti in so mnogi kupci pohvalili njihov pristop. Zelo si želimo, da tako ostane tudi v prihodnje, zato prodajalce in prodajalke prosimo, da se držijo spodnjih pravil in tudi svojega občutka o tem, kako časopis Kralji ulice še bolj približati našim bralcem.

1. Časopis prodajam na miren in nevsiljiv način.
2. Drugim prodajalcem časopisa Kralji ulice izkazujem spoštovanje in se zavedam, da imajo ravno tako pravico do prodaje časopisa kot jaz sam/a.
3. Z drugimi prodajalci se miroljubno dogovarjam tudi glede lokacije prodaje.
4. Morebitne nesporazume rešujem na miroljuben način.
5. Med prodajanjem časopisa ne uporabljam alkohola in/ali drugih drog.
6. Časopis prodajam po njegovi ceni in kupcev ne zavajam.
7. Med prodajo časopisa ne beračim.
8. Spoštujem odločitev kupca glede nakupa časopisa.
9. Med prodajo imam uradno izkaznico društva na vidnem mestu.

Če se prodajalec ne drži pravil prodaje, je na to najprej opomnjen s strani strokovnega delavca, potem pa lahko začasno ali trajno izgubi pravico do prodaje časopisa Kralji ulice. Prosimo kupce, naj nam v uredništvo sporočijo morebitne kršitve zgornjih pravil! Zbiranje prispevkov za ponatis časopisa ni aktivnost društva, ampak je poskus zavajanja kupcev!

PROJEKT PODPIRAJO

Mestna občina Ljubljana -- Ministrstvo za kulturo --

Ministrstvo za delo, družino in socialne zadeve -- Ministrstvo za zdravje --

FIHO -- Urad za mladino -- MOVIT -- Consumer Focus - Determine

Podprto s subvencijo Islandije, Lihtenštajna in Norveške preko Finančnega mehanizma EGP in Norveškega finančnega mehanizma.

Od januarja 2007 je časopis Kralji ulice član mednarodne mreže cestnih časopisov (INSP).

Mnenja avtorjev prispevkov ne odražajo vselej mnenj uredništva.

vsí drugačni
vsí enakopravni

norway grants
REPUBLIKA SLOVENIJA
SLUŽBA VLADE REPUBLIKE SLOVENIJE ZA EVROPSKE ZADEVE

Uvodnik:

EVRO BERAČI

foto: Nenad Maras

Od naključnih dušebrižnikov pogosto dobivam pomenljiva vprašanja, ali morda v društvu kaj vemo, odkod ti črni ljudje, ki naj bi organizirano beračili. Mnogokrat so na vozičkih ali kako drugače vidno onesposobljeni, včasih pa imajo s seboj tudi, ojoj, otroke. Ljudje, ki sprašujejo po tem, zvenijo tako zelo – milo rečeno – zaskrbljeni, pogosto že grobi. Sprašujem se, odkod jim glede tega tolikšna čustva. Jih mar tako zelo skrbi za avtonomijo evropskih beračev – da jim kdo po krivem ne pobira procentov od naberačenih centov, pa saj to bi bilo skoraj tako kot kapitalizem v lastni režiji, kako si lahko pa Cigani sami izmislijo tako sofisticiran sistem?! Kolumnistka iz druge zgodbe nas je nedavno presenetila z osebno, proti najrazličnejšim beračem sovražno nastrojeno izpovedjo, kjer je med drugim omenila, kako jo živcirajo in kako prezira posebej tiste, ki so ji videti zdravi in mladi, usmili pa se vendarle teh, ki so na vozičku. Tudi jaz bom – kot omenjena kolumnistka – danes posegla po osebni zgodbi. Nedavno se mi je namreč zgodilo nekaj, ob čemer sem obe zgornji temi povezala v eno.

Na klopici v enem ljubljanskih parkov je sedela že na prvi pogled zanimiva mi ženska. Imela je dolge vranje lase, dolgo krilo in nenavadno odprt pogled. Sedla sem na klopco poleg in upala, da se bova zblížali. Ni bilo dolgo, ko je ženska vstala in se počasi napotila naprej. Srečali sva se s pogledi in se pozdravili, prisedla pa je šele, ko sem ji pomahala, naj se mi pridruži. Podelili sva si malico in izvedela sem, da prihaja iz Romunije. Beseda, ki sva jo nedvomno obe razumeli, je bila »evro«. Nje programi za integracijo evropskih državljanov, v katere se steče toliko evrov, niso in ne bodo nikoli zajeli, mi je šlo skozi misli. So preveč zunaj naših odlično delujočih sistemov in le kdo si bo mazal roke z njimi, neukimi in že generacije zavoženimi Cigani. Od težkih misli me je sprostil njen smeh, nedvomno mi je bila všeč. A še preden sva dobro pojedli, je vstala, se poslovila in odšla naprej. Ko je odhajala, sem jo lahko odkrito opazovala in videla ne le da šepa, pač pa tudi, da je sključena. Obšlo me je, kar pogosto kje slišimo, kako nekakšni zvodniki ljudi, namenjene beračenju po metropolah, pohablajo – kdaj že kot otroke – ali pa se pohablajo sami. Le zakaj se ti ljudje pohablajo, če ne za to, ker to pri drugih ljudeh očitno zbujajo usmiljenje? Ti ljudje imajo razvite strategije, da bi si zaslužili našo vsaj minimalno pozornost in si tako v naših očeh pridobili status človeka. Vendar pa: so potem, ko jim podelimo svojo milost kot kripljem, res (še) ljudje ali le objekti našega milostnega ega?

Teorija hendikepa nas uči, da se hendikepa ne da razbrati tako zlahka (zgolj iz telesa), kot že omenjena kolumnistka namiguje. Bolj kot nenadna smrt vseh beračev bi njo po mojem lahko pomirilo dejstvo, da smo hendikepirani vsi, tudi ona. Le da imajo v določenem zgodovinskem trenutku pač tisti na vozičkih manj, v drugem pa več družbene moči. Odvisno od tega, kako se kot družba in o stvareh dogovorimo.

In več. Zdravje ali bolezen, še manj pa socialna izključenost, se ne merijo po zunanjem izgledu ali po letih. In ljudje, ki »organizirano« romajo proti obljubljenemu zahodu, so vredni našega zanimanja – ne usmiljenja, ampak temeljne medčloveške solidarnosti, tudi brez pohabljanja ali kopice otrok. Romi iz Romunije so na primer na robu tega bleščečega sveta tako ali drugače, pa naj bodo pohabljeni ali pokončni. Od tega civiliziranega sveta so skozi zgodovino kot Evropejci imeli bore malo in imajo – razen floskul o odprtih mejah, priložnosti polnih metropolah in enakosti – malo ali nič tudi še dandanes.

Predlagam torej, da opustimo usmiljenje in samaritanstvo. Če ste do drugih ljudi človeški iz usmiljenja, potem ste po mojem mnenju še najbolj usmiljenja vredni sami. S tem, da se usmilite drugih, polnite prazno malho svoje biti. Pri usmiljenju in dobrotelosti gre za igre premoči, kjer tisti, ki mu dobro gre, daje drobtinice od sebe, da bi le vse ostalo tako, kot je, in pa – kar je ista zgodba, da le od zgodovine pozabljeni, ki živijo v bedi, ne bi enkrat vstali in začeli zahtevati enakovrednejšega izhodiščnega položaja zase. Stopimo na pot enakovrednih izmenjav, čeprav je ta obenem utopična ter tvegana. Bojim se in doživljam, da v času negotovosti vlečemo ravno v drugo smer in imamo ravno za marginalizirane polna usta žolčnih očitkov. Zanimivo, ravno v času, ko bi bilo modro družno udariti po požrešnih gospodarjih, brezvestnih skrbnikih profita elit in lažnivih politikih. A saj verjetno pri sebi vsi vemo. Berači po cestah še zdaleč niso razlog naše negotovosti, niti ne morejo biti vir našega trpljenja in stisk. Ne, so pa pokazatelj vsega tega – in še kako nosijo posledice krivic, za katere so odgovorni močnejši in bogatejši, tisti, ki jih na cestah ne bomo srečali.

Špela Razpotnik

Kazalo:

- 2 UVODNIK
- 3 TO SEM JAZ
- 4 SVOBODA, POPOLNA SVOBODA ... TO SO SAMO SANJE
- 6 IZZA REŠETK
- 6 SMISEL ŽIVLJENJA
- 7 ZDRAVJE NA ULICE — KAKO NAPREJ?
- 8 SOCIAL-EGO TURBULENCA
- 8 TAUBI
- 9 TATU ZGODBA
- 10 DAN KRALJEV ULICE
- 12 NEKAJ CESTNIH
- 13 ANEKDOTE IZ PRODAJE
- 14 DOGODKI
- 16 NAJPREJ STANOVANJE!
- 17 NADoGLAS
- 18 N-TA DIMENZIJA
- 19 KRALJEVI RECENZOR
- 20 GOSTUJOČI KOLUMNIST
- 21 PAMFLET
- 21 KRALJ IN KRALJ
- 22 ONANIRANJE Z REVOLUCIJO
- 24 GOGIJEVA KOLUMNA
- 25 ENIGME IZ STIGME
- 25 KO SEM BIL MALI
- 26 PRED 100 LETI
- 26 SMS-KOMENTARNICA
- 27 PISMA BRALCEV
- 28 BREZPLAČNE PRIREDITVE
- 28 ULIČNI HOROSKOP
- 29 OGLASNA DESKA
- 30 RAZVEDRILLO

To sem jaz:

foto: Matilda M. Dobro

SAŠA

Pozdravljeni! Sem 28-letna mati dveh otrok. Imam dve hčerki, eno v rejništvu, stara je sedem let, mlajša, ki ima komaj dve leti, pa je pri meni. Sem brez strehe nad glavo, nimam zaposlitve, niti dohodkov za preživetje. Trenutno sem pri svoji družini (babici), vendar tudi pri njej ne morem biti zaradi prostorske stiske ter njene bolezni. Imela sem bivalno enoto v občini Pivka, ker pa sem se poročila, sem izgubila pogodbo. Nisem bila upravičena do socialne pomoči, ker so me črtali iz evidence. Prejemala sem le sto evrov pomoči, zato nisem mogla kriti najemnine in so me deložirali.

S partnerjem sva poskušala živeti kot podnajemnika, ker pa nimava dohodkov, si tega ne moreva več privoščiti. Čisto sem že obupala. Kaj naj storim? Tudi najin zakon je že čisto propadel. On živi na Poljanski v »kontejnerjih« za brezdomce, ker nimava možnosti, da bi našla stanovanje kot podnajemnika. Oba s partnerjem sva brez zaposlitve, zato prodajava časopis Kralji ulice. Zelo si želim, da bi našla sobo ali stanovanje, da bi lahko živeli kot normalna družina. Potem bi si lahko iskala službo in bi se stvari lepo iztekle. Želim si, da bi rešili stanovanjsko in finančno stisko.

Saša

S PARTNERJEM SVA POSKUŠALA ŽIVETI KOT PODNAJEMNIKA, KER PA NIMAVA DOHODKOV, SI TEGA NE MOREVA VEČ PRIVOŠČITI. ČISTO SEM ŽE OBUPALA. KAJ NAJ STORIM?

03
KRALJI
ULICE

NE UKVARJAM
SE Z DRUŽINO.

WWW.BREZDOMCI.ORG

Pošlji SMS s ključno besedo BREZDOMCI na 1919 in daruj 1 EUR tistim, ki so razen dostojanstva izgubili vse.

Ime: Matilda M. Dobro
KRALJI Družbo za pomoč brezdomcem Kralji ulice
Mandeljeva pot 16, 1000 Ljubljana
ULICE

SVOBODA, POPOLNA SVOBODA ... TO SO SAMO SANJE

Na Dobu sem poučevala psihologijo v programu Komercialist, za katerega so se odločili nekateri zaporniki. V njihovi sredini sem doživljala morda globlji občutek zaupanja in varnosti, kot sem ga med mnogimi zunaj ..., in to tudi pri učencih v samicah, do katerih pridejo tako, da kaj hudega zagrešijo in se – kot pravijo nekateri – tam pravzaprav odpočijejo.

04
KRALJI
ULICE

Svoboda, popolna svoboda ... To so samo sanje, ki jim največkrat ni usojeno, da bi se uresničile, ampak hudo prikrajšan, da ne rečem velik revež, je vsak, ki jih ni nikoli sanjal. Pogosto razmišljam, da so mnogi za te sanje prikrajšani zaradi nečesa, kar Ivo Andrić imenuje »prekletstvo in sramota tega sveta«, to pa so ljudje kratke pameti in trdega srca. Ljudje, v katerih se srečujeta obe pomanjkljivosti, so puščave v človeški družbi in iz njih izvira največja nesreča. Res je, da utegnejo priti nesreče – pogosto veliko večje – tudi od ljudi močnega razuma in dobrega srca, vendar so to posebne tragedije, ki se dogajajo tu pa tam in redko, medtem ko neumni in nečuteči ljudje ves čas širijo okoli sebe smrten dih puščave. Ti trdovratno in dosledno vlečejo vse na nižjo raven. To zniževanje stopnje vrednosti vsega okoli sebe je njihova vsakdanja hrana. In splošna muka in nesreča. Pesimizem »v službi življenja« mi je bil vedno najbolj odvraten. Ravnodušnost oziroma vseenost me boli, jezi, bega, se je bojim, čeprav je nikoli nisem želela, niti v urah, še v trenutkih največje žalosti in strahu pred seboj in drugimi ne. Hvala bogu je bila najhujša vrsta smrti, ki se ji reče ravnodušnost, zmeraj na nekakšni varni razdalji dovolj daleč od mene.

Zapori pa tudi koncentracijska taborišča imajo nekaj skupnega s peklom in z vicami, je nekoč zapisal Andrić. Prisilna priklenjenost na določen prostor, trpljenje različnih stopenj in oblik – vse to jim je skupno. Zapori in koncentracijska taborišča so ena od resničnosti človeškega življenja, pekel in vice pa sta pravljici krščanske vere. Zdaj se človek sprašuje: kaj je bilo čemu vzorec, ječa peklu ali misel o peklu naši ječi?

Nekateri obsojenci so tu zaradi ubojev. Ali se kdo vpraša, če pred tem dejanjem ni nekdo njih »ubil« z nerazumevanjem? Z dolgim, trdovratnim, doslednim pomanjkanjem razumevanja. Ubijanje z nerazumevanjem je običajno počasno, dolgotrajno in so zato muke toliko hujše in strašnejše. Človek, ki ga ubijajo z nerazumevanjem, ne pade od enega

udarca ali strele, temveč dobesedno shira. In vrh tega je v očeh nepoučenih še pogosto videti, kakor da je večinoma sam kriv za svojo usodo. Ne godi se to samo zapornikom. Godi se vsem tistim z obrobja. Morda je temu tako tudi zato, ker ljudje z eno mero merimo besedo, ki jo namenjamo ljudem okoli sebe, s povsem drugo pa takrat, ko ista beseda, vrnjena, udari v obraz nas same. Vse bi bilo v redu, če bi pri tem, ko namenjamo določeno besedo drugim, imeli vsaj desetinko tiste občutljivosti, ki jo kažemo, ko sprejemamo isto besedo, namenjeno nam samim.

Največje človeške tragedije in najhujše trpljenje v meni ne morejo do konca omajati vere v to, da je življenje vredno živeti. Res pa je, da mi ob srečanju z ljudmi, ki so izgubili moč in možnost, da bi živeli, in le še životarijo, pogosto popusti moč kolikor toliko jasnega razsojanja in sila življenjskega nagona postane komaj zaznavna. V takšnih trenutkih globoko in neznosno boleče obžalujem vse, kar je obsojeno, da se rodi, traja, dotraja in izgine. To je neke vrste izgorevanje. Takrat potrebujem pomoč. Ljudje pregorevamo tudi zato, ker tako pogosto za dlje ali manj časa, javno ali skrivaj hočemo biti tisto, kar nismo, ali nočemo biti tisto, kar smo. S takimi zahtevki, katerih namena in smisla ne zmoremo videti, si kvarimo kratko življenje bolj, kakor nam ga zastrupljajo in grenijo ljudje in razmere okoli nas.

Ja, so trenutki, ko ravnaš sam s seboj kot z žarnico, ki že nekaj dni mežika. Pa jo malo rukneš in še malo priviješ, potem pa naenkrat reče »plenk« in žarnica pregori. Rezerve nimaš, ura pa je takšna, ko je vse zaprto. Pri sosedih ne upaš potrpati ... Ah, kje so tisti časi, ko si sredi noči tudi zaradi čika lahko prebudil soseda ... Pregorevamo. Na obeh straneh. Pregorevajo borci z one strani in pregorevamo mnogi, ki še upamo in verjamemo, da je izhod. Nekateri imajo to srečo, da padejo v kakšno supervizijo, ali si nekako sami pomagajo, da najdejo nekakšno oporo. Ko sem desetletja hodila kot prostovoljka na zaprti oddelek v

Hrastovec, so mi »moje ženske« večkrat rekle, da moram bolj paziti nase, tudi zaradi njih. Tako so mi rekli tudi mnogi drugi iz takšnih ali drugačnih razlogov odstranjeni iz vsakdanjega okolja. In če je odstranitev nasilna, je to posebne vrste degradacija in izolacija, ki prepletena s stigmatizacijo stanje le še poslabša. K temu pa se pridruži še jezik, ki ga pogosto uporabljamo ne le za storilce kaznivih dejanj, pač pa za vse, ki so se znašli na margini. Ta jezik je zlasti v zaporih pogosto poniževalen in v človeškem smislu razvrednoti in razosebi obsojence, ki so pogosto obravnavani le še kot privesek kaznivega dejanja, ki so ga zagrešili.

V zaporih se še vedno skorajda ne govori o tako imenovanem opolnomočenju (empowerment), ki na nek način pomeni krepitev moči. Moč ali opolnomočenje pa nista podarjena in si ju mora zatirana skupina ali posameznik, ki ji pripada, sam izbojevati. Po mnenju nekaterih strokovnjakov pomeni opolnomočenje možnost samostojnega odločanja o treh bistvenih življenjskih vprašanjih: kje bom živel, kaj bom delal, kdo me bo pri tem podpiral. Ne trdim, da imajo drugi državljani popolno možnost odločanja o teh ključnih vprašanjih, trdim le, da imajo glede tega določeno stopnjo izbire, ki pa je obsojenci skorajda nimajo. Šele ko je opolnomočenje doseženo, so ustvarjeni pogoji za razpravljanje o tem, kako institucije in njihove strokovne službe izboljšati. Seveda pa se takoj, ko druga skupina, v tem primeru obsojenci, pridobi moč za odločanje o svojem življenju, zmanjša moč tako imenovanih strokovnjakov že obstoječih služb. To je po mojem mnenju ključni problem, ki ga ni lahko rešiti, pomembno pa je, da se ga zavedamo. Izviri moči so različni. Na družbeni ravni je to prav gotovo sistem financiranja. Dokler bo država financirala institucije glede na zasedenost kapacitet (postelj), ni pričakovati, da bi obsojenci lahko zares začeli z opolnomočenjem. Opolnomočenje je tako družbeni kot psihološki proces. Če govorim o opolnomočenju v skupinah obsojencev, ki skorajda ne deluje, moram poudariti,

fot: Manlida M. Dobro

da takšne skupine lahko dobro delujejo le pod pogojem, da si vsak posameznik zastavlja cilje, ki jih želi doseči zase, hkrati pa se tudi odloči, koliko in na kakšen način želi sodelovati (ali ne sodelovati) pri doseganju skupnih ciljev. Pomembni so tako cilji posameznika kot skupine, nobenemu pa se cilji ne smejo uresničevati na račun drugih.

Nove oblike skrbi za obsojence so še v povojih. Morda je to eno tistih področij, kjer smo ljudje na obeh straneh zaklenjenih vrat – tako oni notri in tisti zunaj – zaklenjeni v svoje videnje sveta. Svet, gledan od tam, je drugačen. Pogled v svet na drugi strani – vstopite vanj, toda brez predsodkov, vseh vnaprejšnjih prepričanj in sodb. Pomoč, kakršne so deležni obsojenci, žal podobno kot pri uporabnikih psihiatričnih bolnic, nemalokrat postane najhujši del problema. Ne poznam nikakršne idealne rešitve vseh dilem, a o njih vsaj razmišljam in poskušam spraviti v življenje vsaj kdaj pa kdaj delček tistega,

kar je – resnici na ljubo – v teoriji zelo dobro postavljeno. A samo iz teorije v prakso ne gre.

Vsako zgodovinsko obdobje in vsaka kultura proizvajata značilne oblike drugačnosti, po katerih lahko prepoznavamo predpisane vrednote družbe. Drugačnost je tista, ki te vrednote dokončno utrdi s tem, da začrta njihove meje. Tudi sistem nadzorovanja in kaznovanja, ki se je v zgodovini spreminjal, je postavljал meje. Mogoče se danes sramujemo svojih zaporov, pravi Michel Foucault (1926–1984), filozof in psiholog, avtor znamenite knjige Nadzorovanje in kaznovanje, v kateri nam razkriva zgodbo o nastanku in delovanju zapora. Devetnajsto stoletje pa je bilo ponosno na trdnjave, ki jih je zidalo na obrobju mest, kdaj pa kdaj tudi v njihovih središčih. Veselilo se je te nove miline, pravi Foucault, ki je zamenjala morišča z giljotino. Občudovalo je to, da se nič več ni kaznovalo teles in da je znalo poslej popravljati duše. Zidovi,

zapahi, celice, pazniki ... Po njegovem mnenju ponazarjajo pravi pohod družbene ortopedije. Od šestnajstega do devetnajstega stoletja je bila izpolnjena cela vrsta postopkov, kako nadzorovati, meriti, vzgajati, ocenjevati, razvrščati, nagrajevati, omejevati, zapisovati, preskušati posameznike in kako narediti iz njih hkrati »poslušne in koristne ljudi«.

Ne gre zanikati, da je osemnajsto stoletje brez dvoma iznašlo svoboščine in pravice, a priskrbelo jim je tudi globoko in trdno podlago – disciplinirano družbo, ki smo ji še vedno zavezani. Namen modernega kaznovalnega sistema ni, da bi kaznoval hudodelstva, njegov namen je, da bi ponovno adaptiral, resocializiral (in kar je še podobnih strokovnih zvenečnosti) prestopnike. Postaja vse bolj znanstven, kar pa seveda še zdaleč ni jamstvo, da postaja tudi vse bolj pravičen in človeški.

Katarina Lavš

KAKO ZASLUŽITI V ZAPORU?

Vsak misli, da imajo ljudje v zaporu denar, saj so pred tem delali kazniva dejanja in prišli na lahek način do denarja. A to je utvara, saj so v zaporu večinoma ljudje, ki so storili kazniva dejanja, od katerih denar je šel za nakup droge ali alkohola, tako da so se materialno okoristili ljudje, ki zapora od znotraj še videli niso. Kruta resnica je, da večina ljudi v zaporu nima rednih materialnih dohodkov – razen nekaterih, ki tu lahko delajo, in zato prejemajo minimalno plačo. Ostali, ki nimajo te možnosti, so odvisni od pomoči svojcev. In še to malo, kolikor ti svojci dajo, ti poberejo v zaporniški kantini, ki ima tu v zaporu monopol. Lastnik kantine je tisti, ki odloča, katere artikle bo prodajal po cenah, ki se zdijo njemu primerne, in po pravici povedano, so nekatere tudi do sto odstotkov višje, kot so pri drugih ponudnikih, ki so tu v Ljubljani. Smešno pa je to, da če ne boš v kantini kupil stvari, ki jo želiš, je ne boš imel, saj je drugje ne moreš kupiti. Res da ti lahko svojci štirikrat na leto pošljejo tri kilograme prehrabnih artiklov, a ostalo si moraš kupi v kantini.

Na prostosti se trgovci za kupce trudijo, postavljajo čim nižje cene, saj gre vsak, tudi tisti, ki denar ima, v najcenejšo trgovino. Tega tu

v zaporu ne moremo. Odvisni smo od pohlepa lastnika kantine. Res je, da imamo osnovno prehrano in stvari za osebno higieno tu in da je kantina priboljšek, a včasih se deli hrana, ki je ne maraš, včasih bi rad popil čaj, kavo, mleko, sok – in vse to dobiš le v kantini.

Tudi če se hočeš briti s kakovostno peno za britje ali z boljšimi žiletkami, imeti boljši *after shave*, se umivati s kakovostnim tekočim milom, po katerem ne dobiš izpuščajev ... Vse to dobiš v kantini. A po kakšni ceni?

Nimam nič proti lastniku kantine ali proti komu v zavodu, a prosim, da se okrog cen, ki so nekatere res zasoljene, nekaj naredi. Prosim, da imamo tudi zaporniki možnost, da si kupimo stvari po primernih cenah ali da nam je omogočeno, da nam svojci pošljejo več paketov s hrano na leto.

Na koncu pa bi rad še dodal, da v zavodu, ki bi naj nas naučil moralnih vrednot, te kršijo tako, da dopuščajo monopol in z njim moralno sporne cene.

Mata

SMISEL ŽIVLJENJA

Kaj je to smisel življenja? Kakšen smisel ima ubadati se z vsakodnevnimi težavami, boleznimi in ostalimi neprijetnostmi, saj vsakega od nas na koncu poti čaka prostor na pokopališču?! Vsakemu posamezniku je to neka stvar ali nekdo, ki ga izpolnjuje, in mu vse tiste ovire na poti niso niti malo mar, saj bo vse slabo kmalu minilo in bo spet nasmejan hodil skozi življenje s tistim, kar

ga razveseljuje. Kakšnemu brezdomcu je to tisti nasmeh, ko mu nekdo z veseljem da tisti evro za steklenico vina ali škatlo cigaret. Komu drugemu je to poljub ljubljene osebe ali pa novih 10 000 evrov na računu ali ...

Zadnjič sem sedel na Prešernovem trgu, malce depresiven z močno željo po alkoholu, ki sem jo z vsemi močmi poskušal premagati, ko v nekem trenutku k meni pristopi majhna deklica, me s svojimi velikimi očki presenečeno pogleda in mi ponudi svojo ročico. Ta čarobni trenutek prekine njena mama, ki jo začne vlačiti stran. Ko ju počasi gledam, kako se oddaljujeta, se mi v očeh začnejo nabirati solze. Dovolj sem že star, da bi tudi sam lahko imel to majhno bitjece, ki ti polepša dan, življenje. Nagonsko začnem hoditi proti trgovini, odločen kupiti vsaj liter vina, če ne celo dva, nakar se kot od strele zadet ustavim sredi trga. Če hočem v svojem življenju najti žensko, s katero bom ovekovečil najino ljubezen z največjim veseljem, to se pravi z otrokom, je alkohol v enormnih količinah tista stvar, ki bo vsem trem spremenila življenje v pekel. Obrnem se in se ponovno usedem na klopi. Še zmeraj s solzami v očeh se začnem spraševati, kako nekateri ne morejo razumeti sreče, ki ti ga daje tisti občutek, da imaš nekoga, na katerega si lahko več kot ponosen, pa naj bo to otrok, ženska (moški), brat, sestra ... Vso to harmonijo skušajo zdrobiti na tisoče koškov, ki se sesujejo v bolečino, ki sega do kosti.

Pa smo spet na začetku: kaj je zame smisel življenja? Po prebranih vrsticah ne boste presenečeni, če zapišem, da je to želja po ljubezni, toplini, ki ti v valovih preveva telo. Na svoji življenjski poti sem imel milijone ovir, ki so mi preprečevale prihod na cilj, kjer je vse v najlepšem redu. Mogoče do tega cilja ne bom nikoli prišel, vendar vem, da se ne bom predal! Uporno bom hodil po svoji poti in mogoče čez nekaj let napišem, da sem končno našel svoj smisel življenja: srečo!

Marko Nakrič

foto: Nona

ZDRAVJE NA ULICE – KAKO NAPREJ?

V majski in junijski številki Kraljev ulice smo poročali o ugotovitvah raziskave Brezdomstvo, zdravje in dostopnost zdravstvenih storitev, ki jo je financiralo Ministrstvo za zdravje. Na isto temo in z istim naslovom je 16. junija v Ljubljani potekal posvet, ki se ga je udeležilo skoraj sto strokovnjakov, ki se tako ali drugače ukvarjajo z brezdomstvom in/ali zdravjem. Na posvetu smo oblikovali naslednje zaključke, ki naj kažejo pot naprej za prizadevanja za izboljševanje zdravstvenega stanja brezdomcev:

1. zdravstvena problematika brezdomnih je tesno povezana z njihovo socialno problematiko. Odnos med tema dvema problematikama dobro opisuje izraz »začaran krog«, zato ni mogoče pričakovati, da bi s parcialnimi rešitvami zgolj znotraj zdravstva rešili probleme dostopanja brezdomnih do zdravstvenih storitev. Razviti in ponuditi je treba celo paleto različnih programov, diferenciranih tako geografsko kot sektorsko in vsebinsko na področju nastanitve, vključevanja v polje dela, zdravstva, kulture, izobraževanja, javnega dialoga itd., razvoju novih oblik dela pa mora slediti tudi njihova ustrezna sistemska umestitev;
2. temeljni problem še vedno ostaja ne vključenost dela prebivalstva, predvsem materialno in socialno najbolj izključenega dela, v sistem osnovnega

in dodatnega zavarovanja. Del teh prebivalcev sedaj obiskuje eno od obeh ambulant za nezavarovane, kar pa predstavlja začasno in nepopolno rešitev le na dveh območjih Slovenije. Zato je treba najti načine za vključitev teh ljudi v sistem;

3. potrebno je vključiti temo socialno ranljivih in izključenih skupin ter dela z njimi v študijske programe bodočih zdravstvenih delavcev na vseh ravneh ter v programe permanentnega strokovnega izpopolnjevanja za zdravstvene delavce;
4. potrebno je vzpostaviti in vzdrževati sistem medsebojnega sodelovanja in usklajevanja med resorji in organizacijami, ki se z brezdomci srečujejo (zdravstvene in socialne službe, javne in nevladne, nizkopražni in visokopražni programi);
5. potrebno je zapolniti vrzel posthospitalne oskrbe (po odpustu iz bolnišnic; za ostarele in nemočne) z razvojem in določitvijo temu posebej namenjenih institucionalnih kapacitet;
6. potrebno je razvijati projekte terenskega (zdravstvenega) dela z brezdomci z namenom doseganja skrite (sicer nedosežene) populacije, njenega informiranja, zagovorništva in kontinuiranega individualnega spremljanja ter umestitev tega dela v okvir javnega zdravstvenega in socialnega varstva;
7. potrebno je razvijati projekte oziroma

programe bolj individualizirane pomoči (za mlade brezdomce, uporabnike nedovoljenih drog, posameznike z dvojnimi diagnozami, ostarele, onemogle in invalidne brezdomce);

8. nove pristope dela je potrebno utemeljiti na raziskovanju stvarnih potreb posebnih skupin uporabnikov, ki naj tudi sodelujejo pri ustvarjanju novih programov;
9. potrebno je razvijanje programov, ki bodo omogočali dostopno, varno, trajno nastanitev za vsakogar, in programov, ki bodo omogočali in spodbujali razvoj vzdušja razumevanja, sprejemanja različnosti, nediskriminacije in solidarnosti na vseh ravneh v družbi.

Zgornjih devet zaključkov oziroma priporočil je seveda še vedno precej splošnih, vsaj v tem smislu, da govorijo, kaj »je treba«, večinoma pa ne opredeljujejo, kdo mora kaj od tega »treba«, niti se predvideni izvajalci teh nalog niso k njim nikakor zavezali. Te korake je treba še storiti. Vsekakor pa se bomo najkasneje čez kako leto tej tematiki v Kraljih ulice spet posvetili in poročali, kaj se je v vmesnem času zgodilo na tem področju.

Bojan Dekleva in Špela Razpotnik

SOCIAL-EGO TURBULENCA

Bojan Sklepić

08
KRALJI
ULICE

POLITIKA BREZTEŽNOSTI

UJET Z RESNICAMI

V KROG USTVARJANJA OBLEČEM SE,
A GOL SEM PRED DEJSTVOM DIVJIM,
IN ZAVIJEM, ZAVIJEM ŠE EN KROG,
ŠE EN SLOG ...

MORJE NEZNANK V POLITIČNO BREZTEŽNOST,
V OSEBNOST, V BREME
ME ŽENE DIPLOMATSKA NOTA VSAKODNEVNOSTI,
KETNA, KETNA OKOL MOJGA SRCA,
POLITKA ME V GLAVO BRCA.

V RAZCEPLJENO OSEBO IZPOSTAVLJEN
Z AROGANCO V TOLERANCO ...,
V JEDRU DIPLOMACIJE, V GOBI DOMIŠLIJE
EKSPLOZIJA MOGOČNA MI KREIRA DUH,
DUH DEŽELE OBLJUBLJENE SINHRON
Z MENOJ, S TEBOJ,
V STILISTIČNI MANIJI SKUPAJ.

MELJEJO ME ŽELJE, KOLJE ME OKOLJE,
HARMONIJE V VESELJE POŠILJU BOM,
ENERGIJO POZITIVE ULIVU BOM,
NAREDU SVOJ KALUP,
ODJEBU VES OBUP ...

TAUBI, 6. DEL

Ekskluzivni intervju o problemu narkomanije s Taubijem, glavnim junakom knjige Tomaža Goloba: Ponovno rojen. V nadaljevanjih. Gre za intervju s samim seboj.

Zakaj se ljudje drogirajo?

Že na začetku sem ti navedel nekaj vzrokov zakaj. Vendar ... Če smo odkriti: danes smo vsi polni problemov. Eni imajo večje in drugi spet manjše probleme. Vendar zaradi tega še vedno niso vsi narkomani. Kaj je torej tisti rubikon, ki ga nekdo prestopi in drugi ne?

Sposobnost odločanja za boljšo in perspektivnejšo pot reševanja problemov na žalost ni naklonjena vsem. Tu izhajam iz trditve, da marsikdo izmed odvisnikov opravičuje svojo zgrešeno življenjsko pot prav s tem, da ni vedel, kako se soočiti s problemom. Marsikdo ni vedel, kako sprostiti tisto odvečno energijo, ki je grozila, da mu bo raznesla glavo. Tisto prekleto energijo, ki mu ni dala spati. Resnica je, da tudi mladostniki doživljajo stres – pa čeprav imajo manj odgovornosti od odraslih. Toda od njih se zahteva čimprejšnja samostojnost in uveljavljanje v družbi. In tako so mnogi od njih, namesto da bi sproščali stres s športom, z glasbo ali s čim podobnim, padli v apatijo in poiskali rešitev na najslabši možen način: beg v drogo.

Tomaž Golob

foto: Matilda M. Dobro

BRUHAIKU

Bruha se miže,
težko breme, pleča švoh,
sonce grdo je.

Zjebani trio

KRATKA TRILOGIJA NEKEGA IGNORANTA, KI MU NI VSEENO

KJE SI
KVA TE BRIGA
KAJ DELAŠ
JEBEM RADOZNALE
KJE SI BIL
PR ENIH PRJATLIH
KAM GREŠ
PO OPRAVKIH
KDAJ SE VIDMO
KMAL

A MAŠ KEJ ZAME
NIMAM, JEST TUT TRPIM
KO BOM DOBIL, SI BOVA RAZDELILA

UJETE SO V LEPA MLADA TELEŠČKA
PRSI IN ISKREN POGLAD
BOKI TER RIT IN JE MOJ SRČEK PRIBIT

KAVICA

TATU ZGODBA

Leta 1996, ko sem hodila v srednjo šolo v Mariboru, sem bila v motoristični družbi. Opazila sem tattoo center in zaželela sem si, da bi tudi jaz imela kakšno poslikavo na roki. Izbrala sem si orla.

Vedno, ko vidim ta tatu, se spomnim na pokojnega brata in vesele stare čase.

Maja

Foto: Matilda M. Dobro

Odrasli mojega ne dotaknejo se srca,
le otroška preprostost
prebudi utrip življenja mi nazaj.
Strah me je za njih.

Anastasia Om

Fotozgodba:

DAN KRALJEV ULICE

010
KRALJI
ULICE

Petek, zadnjega v juliju, je bil zame in za Kralje pester dan. Že zgodaj smo postavili stojnico rabljenih predmetov na Prešercu, hkrati pa se je dalo ogledati dnevni center in uredništvo Kraljev ulice na Poljanski, tako da nam in še komu ni bilo dolgočasno. Sledila je čistilna akcija odvrženih igel: pobrali smo 236 tistih, ki so bile nekje v okolici Trubarjeve, potem pa se bolj usmerili k večeru. Med poskusno prodajo uličnega časopisa nam je že dišala koruza v Trnovem.

Ko sonce še ni zašlo, smo si v KUD-u ogledali, kar je nastalo v okviru naše video delavnice, sledila je četrta premiera gledališke igre naše gledališke skupine. Po mojem je bila publika vsaj številčno – če ne po ovacijah – zadovoljna. Sledil naj bi koncert, katerega nerazplet bo dal misliti udeležnim. Lahko bi zaključil, da je ustvarjalnost vrlina, nepremišljenost pa škodi. Hvala gre KUD-u in skuliranim udeležencem tega po koruzi in še s čim začinenega dne.

Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Urban Tarman

foto: Tomislav Gruden - GTS

Foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

foto: Urban Tarman

NEKAJ cestnih AJ

MAR VEŠ ...

Mar veš, zakaj sem odšla prej? Ker nisem zmogla najti tistih biservov, ki so bili vrženi v prah. Tistih biservov, ki jim ljudje pravijo srce, toplina, ljubezen.

Si sanjal neke prikazni, neke podobe ... A odšla sem pred teboj!

Še zdaj se sprašuješ, zakaj je bilo moje življenje zgolj poden, poden lajf?

Še sem se borila proti vetru, proti scanju, proti pofukani socialji, proti podobam, ki so izginjale, ne, tisti zajeban trenutek, čas ni šel več naprej ...

Vedela sem, iskala sem drobce včerajšnjega dne. A ti drobci so zgomazeli, nisi več vedel, kako naprej.

Mar veš za trenutek sreče, mar veš za udarce, ki so zgolj pred teboj ...

Časi iskanja in poti bega. Kam sploh grem?

Skušala sem sestaviti mozaik, ki mu pravijo življenje, skušala sem.

Razsulo se je na prafaktorje laži ...

A veš?

Zdaj veš, zakaj sem odšla prej, pač nisem zmogla se vrniti v tisti čas, ki mu ljudje pravijo srce, toplina, ljubezen ... Me ni bilo, jaz, tēr tisoč prafaktorjev.

Nataša Dembsky (posthumno)

V PARLAMENT

Spoštovani Slovenci, včeraj ko sem od enega poslanca nafehtal 50 centov, sem dojel smisel življenja. Namreč: on mi je potarнал, da se mnogi poslanci hvalijo s titulo izobrazbe, ki je sploh nimajo.

Jaz pa nasprotno! Imam več doktoratov. Imam doktorat iz fehtanja. Naredil sem doktorat iz spanja na

klopcah poleti in deloma tudi pozimi. V drogi in alkoholu sem dipl. univ. arh. prof. Iz prehranjevanja po raznih dobrodelnih kuhinjah sem najbolj iznajdljiv – torej vsaj dipl. ing. Iz vsega tega sledi, da sem zrel za poslanca v slovenskem državnem zboru.

Taubi

NEUSLIŠANA LJUBEZEN V ZGODNJI MLADOSTI JE BILA ZAME USODNA

Ko tako sedim pred računalnikom in premišljujem, kaj naj pod zgornjim naslovom napišem, sem dobesedno zablokirana. Ne vem, kaj naj napišem, ali pa obratno, toliko je stvari, o katerih bi lahko pisala. Toda težko se je opredeliti za tisto, kar je bilo najbolj usodno.

Zadnje čase vse pogosteje podoživljam svoje otroštvo in svojo mladost. Tiste usodne trenutke, ki so prav gotovo vplivali na življenje pred boleznijo. Še danes težko pritrdim dejstvu, da nisem ozdravljena. Da so rane pregloboke in nezateljene.

Težko tudi spregovorim o tej ljubezni, saj se mi zdi še danes kot neka vrsta neuresničene iluzije. V tistem času je bila moja želja želja po moškem, ki je bil znan in priznan. In ta želja je še danes prisotna. Sanjam o princu na belem konju in prepuščam domišljiji neomejenost, ki naju zavaja. Ko pa se soočim z realnostjo, odpovem. Postane me strah zblizžanja, odpovem. Pa ne samo v stiku z idealnim moškim, temveč tudi ob vsakovrstnem stiku z moškim.

Najbolje, da preidem kar k opisu svoje nekdanje neuslišane ljubezni, morda se bo ob tem tudi meni razsvetlilo, kaj je bilo tisto najbolj usodno.

Poslušala sem ga vsak torek zvečer po radiu, njegov glas se mi je zdel žameten. Pokličem ga na radio, domeniva se za moj obisk. Končno, vidim ga. Soočiva se iz oči v oči. Neverjetno, kako sem bila zaljubljena.

Pred tem sem bila vajena stalnih stikov, tako telesnih kot tistih, da ga slišim vsaj po telefonu. Sedaj se mi vse razblini, ni telefonskih klicev, ni njegove bližine, ni naklonjenosti. Kadar koli sva se videla, je bilo to največkrat v družbi s poznanimi in drugimi znanimi ljudmi. Pogrešala sem bližino v dvoje.

In ti znani ljudje, kulturniki, me še danes navdajajo s strahom. Kadar koli jih srečam mimogrede v mestu, teatru ali na podobnem mestu srečevanja z umetnostjo, se jih ustrašim. Najraje bi naredila harakiri. Skrijem se sama pred sabo (zakaj me tako gledajo, kaj je narobe z mano, ali ne bi smela biti tu ...). In to je še danes moja bolezen. Moje samospoštovanje pade na »nulo«. Zaradi tega se bojim sama hoditi v teater, kino, na razstave in podobno. Pa tudi z nobenim ne morem nato izmenjati mnenja. Pa tako rada sem nekdanj to počela.

Sama. Kaj sem imela od tega?

Bežala sem sama pred sabo in pred svojo boleznijo. Se zatekala h kvazi umetnosti in se šla umetnika.

In danes. Ostala sem sama s svojimi iluzijami. Sanjam o moškem in njegovi bližini. »Ta pravega« pa ni.

A. L.

SKRIVNOSTNA SUZANA

Sedel sem na fotelju, si ogledoval stolp in poslušal glasbo, Mozarta.

Nakar zazvoni zvonec, oglasim se na domofon: »Prosim, kdo je?«

Z nežnim glasom mi odgovori:

»Suzana.«

»O, živjo! Pridi!«

Odprem ji vrata, nato poslušam dvigalo, je že tu. Pride do vrat in mi še enkrat pozvoni. Pogledal sem skozi kukalo in kar nekaj sekund gledal v njene velike plave oči. Bila je nasmejana, polna življenja. Odprl sem vrata, jo povabil naprej in zaprl vrata. Skočila sva si v objem in se poljubila. Ostala sva objeta, se smejala in zrla drug v drugega.

»Na, Piki!« Klicala me je Piki: »Danes jaz častim kosilo.«

»Okej,« odvrnem, »vendar ti bom lahko pomagal kuhati.«

»Seveda,« odvrne. Sleče si jakno, jaz odnesem stvari v kuhinjo. Obenem pa pristavim džezvo z vodo za kavo. Pride za mienoj v kuhinjo, usede se mi v naročje. Njeni dolgi črni lasje me rahlo objamejo čez ramo. Zašepeta mi na uho: »Zdaj ali po kosilu?«

Ker mi je jasno, da je po kosilu potreben počitek, se strinjam, da zdaj. Zašepeta mi, da je glasba čudovita in da mi bo pokazala še nekaj novih vaj. Odšla je pod tuš, jaz pa sem pripravil kavo z rastlinsko smetano, nato sem se pridružil pod tušem. Ko sem stopil

v kopalnico, me je prosila, če ji lahko podam brisačo.
»Seveda,« odvrnem in ji jo podam. Nakar me kar oblečenega skupaj z brisačo potegne pod tuš. Naenkrat sem na vse pozabil, na kavo in celo na to, da imam v žepu telefon in kar nekaj bankovcev. Začela se je telovadba pod tušem. Žal sem se od telefona lahko samo poslovil. Denar pa sem sušil s fenom. Zato fantje pozor, preden se s svojo izbranko pripravljata k telovadbi, pustite telefon in denarnico na primernem mestu.

KTM - Mare Ceglar

MATI, NE JOČI

Mati moja,
ne jokaj za menojo,
saj še jokala se boš lahko.
A ko umrla boš,
tvojega joka slišat več ne bo,
saj jokali se bodo drugi za teboj.
Mati, ne joči se,
ni to ne prvič in ne zadnjič,
a duša tvoja ne ostane brez bolečin.
Ne jokaj za mano,
ne jokaj v sebi
in ne jokaj v duši svoji.

Anči

ODBOJ

Prišla sem.
Vrnila sem se.
Ne vem,
morda sem želela
samo biti,
biti,
pripadati,
biti del nečesa
znanega.
Morda priti
v nek objem,
objem modrosti
in realnosti.

Biti,
pripadati.

Odšla sem.
Za seboj sem pustila
tvoj odmev noči.

Iva Tisa

ANEKDOTE IZ PRODAJE

KO PIJEŠ, NE KUPUJ KRALJEV

Včasih ko prodajam Kralje, ne opazim tistih malenkosti, ki ti povejo, kdo je potencialna stranka, kdo pa ne. Tako sem tudi tisti torek prodajal, in ko sem ravno prodal izvod neki gospe, sem se obrnil proti gospodu, ki je kazal očitne znake opitosti, česar prej nisem opazil, sicer ga v tem primeru sploh ne bi ogovoril. Primajal se je do mene, me vprašal, kaj imam, in mi začel vleči Kralje iz rok. Če tega ne bi naredil, bi se obrnil stran in ga pustil na miru. Nekako sem mu dopovedal, da potrebujem en evro, če hoče vzeti izvod. Začel je brskati po žepih in pri tem razsul drobiž po tleh. Upal sem, da bo imel vsaj evro, da se ga končno rešim. Ni ga imel! Rečem mu, da je premalo, in mu zagotovim, da bo naslednjič, ko pride mimo, dobil izvod. Vendar mu njegova pijanska vztrajnost ni dala miru, tako da je od nekeje privlekel deset evrov in mi jih dal. Medtem ko sem jaz začel brskati po žepih, da mu vrnem drobiž, se je on že odmajal stran. Zavpil sem za njim, da mu moram vrniti razliko, on pa je samo nekaj zamomljal in z majavim korakom nadaljeval svojo pot.

Dva dni po tem je ta isti gospod prišel mimo mene trezen, in ko je zagledal Kralje v moji roki, se je ustavil in me vprašal, če jih je slučajno kupil od mene, saj ni vedel, kako so se znašli na njegovi nočni omarici. Pritrdil sem mu in rekel, da mi je dal deset evrov in da mu dolgujem še devet. Začudeno me je pogledal in čez čas rekel, da je že v redu, saj ni pričakoval takega odziva z moje strani, kajti marsikdo bi mu zamolčal dejstvo o desetih evrih.

Marko Nakrič

100 EVROV!

En dan, ko sem prodajal Kralje na železniški postaji, mi je šlo zelo slabo, saj sem v dveh urah in pol prodal samo en izvod. V nekem trenutku na stopnicah zagledam »kravatarja«.

Včasih prav zanalašč ogovorim tovrstno klientelo, saj v večini gredo mimo, ne da bi me pogledali, ali pa mi zabrusijo kakšno pikro na moj račun. Tako sem tudi tega gospoda ogovoril. Najprej je šel naprej, vendar se je čez nekaj metrov ustavil. Aha, nekaj pa bo, sem si mislil. Pride nazaj do mene in me vpraša, koliko stane izvod. Ko mu odgovorim, da en evro, izvleče drobižnico ven, v kateri je imel kakih 30 centov – skratka premalo. Nato izvleče »ta veliko« denarnico, ob kateri se mi je stemnilo pred očmi, saj je vsebovala bankovce po 500, 200 in 100 evrov. V tisti denarnici je bilo najmanj 3 000 evrov! Izvleče bankovec za 100 evrov, saj je ta bil najmanjši, ki ga je imel. Jaz mu zaprepadeno odvrnem, da nimam 99 evrov, ki bi mu jih moral vrniti. Njegov odgovor me je pustil odrtih ust, saj je rekel, da je že v redu, mi izročil 100 evrov, vzel revijo in odšel. Jaz sem stal še kakšni dve minuti z bankovcem v roki in buljil vanj, saj nisem mogel verjeti, kaj se mi je pravkar zgodilo. Vendar je bil zelen, na njem je pisalo 100 evrov. Nič, levo krog, konec za danes!

Marko Nakrič

RESNIČNA 30

»Vse ljubi, vsem služi. Spoštuj sebe, čas in denar, spoštuj druge, da boš spoštovan.

Obstaja samo en rod – rod človeštva. Obstaja samo en jezik – jezik srca.« To so besede gospe Marije ali angelčka, kakor sva jo poimenovala s prijateljem, s katerim prodajava Kralje pod stopnicami Frančiškanske cerkve. Ne mine sobota, da naš angelček ne pride z vrečko dobrot oziroma malico, ki nam jo izroči. Z nami govori, spijemo tudi kakšno kavo v bližnjem lokalu.

Vedno nam da nove moralne moči za nov teden. Pravi tudi, da se morajo ljudje med sabo spoštovati in si pomagati. Ona se je odločila za nas. Pravi, da smo vsi enaki pod kožo. Pravi, da je podaljšana roka božega. Marija, hvala v imenu vseh, ki nam pomagajo.

Roman

Dogodki:

GOSTIJA POLJANE

Na Gostiji Poljane, ki je potekala 5. 7. na Poljanah, je bilo resnici na ljubo bolj bogo. Dejavnosti niso potekale po napisanem razporedu, nogomet ni potekal na ulici, ker je bila ta zaparkirana ... Če ne bi sami prinesli mize za namizni tenis in golov, bi bil pravi dolgčas. Razočaranje ob slabem obisku je popravila pica pri Pinkiju, našem sponzorju, ki naši športni ekipi vedno seže do želodca.

Tomislav Gruden - GTS

foto: Tomislav Gruden - GTS

014
KRALJI
ULICE

DRŽAVNO PRVENSTVO V ULIČNI KOŠARKI

11. 7. je bilo državno prvenstvo ulične košarke z bogatim spremljevalnim programom na Tromostovju. Najboljši državni prvaki-finalisti iz posebnih kategorij, vseh je bilo osem, bodo šli v Moskvo. Bilo je veliko dobre glasbe in zanimivosti! Hkrati je to bil zadnji turnir v naši prestolnici, pred tem je bil v BTC-ju, Portorožu, Novem mestu ter Hrastniku. Lansko leto so zasedli 3. mesto ravno v Moskvi. Tako smo spodbujali letošnje finaliste, da bodo letos še boljši! Sedaj mi postaja vse bolj jasno, zakaj je sedanji župan, gospod Jankovič, preusmeril promet: potrebne so tudi take in podobne prireditve za nas, ki preživimo večino časa na ulici, za nas brezposlene in druge socialno ogrožene, ki nam ulica pomeni vse. Hvala županu od srca, da v tej recesiji še misli na nas male ljudi. Zares hvala, ker je pravičen.

Vaša Smiljana

KOMISIJSKO OCENJEVANJE IZDELKOV V ZBIRANJU PLOČEVINK

foto: arhiv Interseroh

V sredo, 10. 6., sem bil kot predstavnik Kraljev ulice povabljen na sedež podjetja Interseroh v Črnučah, kjer je potekalo komisijsko ocenjevanje izdelkov 2. medšolskega tekmovanja v zbiranju pločevink. Komisijskega ocenjevanja sem se udeležil, saj smo Kralji ulice eni od podpornikov projekta Podari pločevinko, sicer pa smo bili pri zbiranju pločevink tudi sami aktivni. V štirih mesecih, kolikor je potekalo zbiranje, smo družno zbrali 2 420 kilogramov odpadnih pločevink – najuspešnejši so bili učenci iz Podblice, Lipnice in Ribnega, ki so bili za trud tudi nagrajeni. Nekaj dni kasneje je, žal brez mene, na OŠ Stražišče Kranj v Podružnični šoli Besnica potekala zaključna prireditev, kjer so bili razglašeni rezultati.

Prav lepo vas pozdravljam!

Toni Meško

BILI SMO NA RADIU MARŠ

24. 6. smo v deževni Maribor prispeli Aleš Verhovnik, Anica Kozjek, prostovoljka Monika Cerar in seveda moja malenkost z namenom, da obiščemo Radio Marš, ki nas je povabil na praznovanje svoje obletnice.

Šli smo v živo v eter. Povedali smo o stvareh, ki jih delamo in s skupnimi močmi ustvarjamo v društvu Kralji ulice. Posebno smo poudarili stanovanjski problem brezdomcev, našo posredovalnico rabljenih predmetov, nogomet.

Okoli poldneva smo odšli v bližnji podhod, kjer smo na mali mizici, ki smo si jo sposodili na radiu, uprizorili majhno trgovino. Prodajali smo tekočo številko Kraljev ulice, DVD-trojček, knjigo, Stripnik. Knjigo z raziskavo o zdravju brezdomcev smo podarjali vsakemu mimoidočemu. Kljub dežju smo prodali kar nekaj omenjenih izdelkov. Po treh urah napornega dela smo se po predlogu prostovoljke Monike, ki je imela karte za bowling, odšli malo pozabavat s krogli, s seboj pa smo povabili tudi samega voditelja radia. Po dveurni zabavi smo se odpravili proti Ljubljani. Ne boste verjeli, a Maribor se je od nas poslovil s soncem!

V imenu celotne ekipe se zahvaljujem Radiu Marš in voditelju Mariu ter seveda celotni ekipi Kraljev ulice.

Roman Lasnik

foto: Monika Cerar

2. KONGRES SLOVENSКИH HUMANITARNIH ORGANIZACIJ V SLOVENJ GRADCU

foto: Ana Žnidaršič

4. julija smo šli z avtom iz Ljubljane na 2. kongres humanitarnih organizacij z naslovom Vloga humanitarnih organizacij v času globalne finančne krize. Zjutraj smo v hladu prispeli v Slovenj Gradec, malicali, potem pa z odgovori na vprašanja postregli mimo naše stojnice idočim obiskovalcem ... S sosednje stojnice so nas med drugim postregli tudi z baklavo in še nekimi dobrotami bosanskih žena ... Bilo je pestro dogajanje, a najboljši je bil bograč za kosilo. Se vidimo prihodnje leto!

Mare G.

PARADA PONOSA IN PONOVO BRANJE GEJEVSKE POEZIJE V LOKALU OPEN

Letošnja Parada ponosa je minila v znamenju in zaskrbljenosti zaradi napada na lokal Open, kjer se je tri dni prej brala gejevska poezija. Sam namen parade je namreč v tem, da oseba, ki čuti nekaj do nekoga, ki je istega spola, to javno izrazi in se ne pusti čutiti manjvredno zaradi tega. Besede ene od govornic, so mi dale misliti, saj je ta izrazila jezo nad tistimi, ki se čutijo osramočeni nad dejstvom, da obstajajo istospolno usmerjeni, in jih tisti dan seveda ni bilo na paradi.

Posledica napada na lokal Open in dejstvo, da je na sami paradi bila prisotna tudi ministrica za zunanje zadeve Katarina Kresal, je bila prisotnost velikega števila policistov, saj je v določenih trenutkih namesto mavričnih barv prevladovala modra. Sam govor ministrice je v meni zanetil ogorčenje, saj je po mojem mnenju obljubljala vse mogoče in nemogoče, kar se tiče pravic in zakonov oseb v istospolnih razmerjih. Obljubila je medresorski sestanek z Ministrstvom za delo, družino in socialne zadeve, ki naj bi se imel vršiti že čez dva dni po paradi, kjer bi dorekli osnovne smernice za nov zakon o istospolnih razmerjih, ki bi bil istospolno usmerjenim osebam bolj naklonjen.

V določenem trenutku sem samo čakal, da bo obljubila izredno sejo vlade na to temo, in sicer že naslednji dan, ki pa je bil nedelja. Prisotni so ministrici ploskali, kar me je začudilo, saj nisem mogel verjeti, da so tako lahkoverni in so njenim besedam celo verjeli. Politiki namreč živijo in delajo tisto, kar je v njihovem interesu, ne pa v interesu gejev, lezbijk, izbrisanih, brezdomcev ... Če bi se na primer zbrala kakšna druga

foto: Katja Jerač

zapostavljena skupina, bi ji pač obljubljala vse mogoče, na koncu pa od tega ne bi bilo nič, kot tudi večjih pravic in tolerantnosti do istospolno usmerjenih še nekaj časa ne bo.

Zaradi napada na prvi literarni večer se je teden po napadu zgodilo ponovno branje gejevske literature ob veliko manjši prisotnosti policistov, saj sta bila tam samo dva. Program je popestrila tudi skupina Terrafolk s prijatelji. Prebrane pesmi so bile dokaj zanimive, vendar v določenih trenutkih je bilo zame dejstvo in opisovanje istospolne ljubezni nekoliko preveč poudarjeno, kar pa ne pomeni, da si avtorji ne zaslužijo pohvale, čeprav na kakšno literarno nagrado ne morejo računati, ker je po mojem mnenju večina kritikov in javnosti proti tovrstni literaturi.

Marko Nakrič

ČEŠNJEV PIKNIK

Sem prostovoljka v Šentu, slovenskem združenju za duševno zdravje. Moje poslanstvo je vodenje socialne mreže. Občasno grem s skupino na sprehode, organiziram ogled filma v kinu ali ogled gledaliških predstav, obisk galerij in muzejev. Tokrat vam želim sporočiti, kaj se je dogajalo 3. 7. Dnevni center Šent iz Ljubljane je pripravil dan druženja, ki smo ga poimenovali Češnjev piknik. Potekal je na posestvu Razori. Zbralo se je okrog 40 članov našega društva. Eni smo imeli grlo za češnje (glejte sliko), drugi so imeli vrečke, tretji pa so nabirali zdravilne rastline. Skratka vsa pohvala Šentu za organizacijo vsega imenitnega.

Vaša Smiljana

foto: arhiv Šenta

VTISI IZ PRVE PILOTSKE SKUPINE STANOVANJE: FUŽINE

016
KRALJI
ULICE

Smo prva pilotska skupina programa nastanitvene podpore (resettlement) društva Kralji ulice – v stanovanje v ljubljanskih Fužinah smo bili izbrani trije. Vselitveni datum je bil 1. avgust 2008 in minilo je že več kot eno leto našega sobivanja. Vsi trije smo prišli z ulice in bili smo izjemno veseli, ko smo se vselili. Imel sem velike načrte v času bivanja v tem stanovanju, vendar sem kmalu ugotovil, da se stvari ne da urediti čez noč in da je za vsako spremembo potreben določen čas.

Ko sem se s tem sprijaznil, so stvari nekako stekle. Uredil sem ogromno problemov, ki sem jih »zbiral« v času svojega destruktivnega načina življenja. Največji osebni dosežek pa se je zgodil pred kratkim, ko sem ponovno našel službo. Čeprav je bilo sprva težko ponovno vzpostaviti disciplino in resnost, sem sedaj izjemno srečen, ko se odpravim na posel!

Glede programa imam povedati samo najboljšo, saj je bil zame rešilna bilka, vendar sem se moral vseeno sam prijeti v roke ter spremeniti določene poglede in navade – ali bolje rečeno: razvade.

Hvala mentorjema Bojanu in Maji, s katerima smo preživeli veliko lepih sestankov, da sta mi bila vedno (in sta še) na razpolago.

Miha Cimerman

Že kar nekaj časa je minilo, odkar sem se vselil v stanovanje.

Nekaj tednov sem bil, moram priznati, kar zmeden in zgubljen, vendar so se zadeve počasi nekako poštimale. Veliko je bilo zanimivih dogodivščin in kul situacij. Z mentorjem Bojanom pa sva kar dobro napredovala. S sostanovalcema se dobro razumemo. Morda se sprašujete, kako se človek počuti in kako čuti razliko med prej na cesti in sedaj v stanovanju.

Čutim: varnost, razkošje, ugodje, svobodo, čistočo in pa lenobo, ki ji seveda ne dovolim, da bi mi prišla do živlega. Veliko hodim, razmišljam in poskušam biti v čim boljšem fizičnem in psihičnem delovanju. Moram pa še povedati, da mi čas zelo beži in malce me je strah, da mi ne bo pobegnil.

KTM – Mare Ceglar

eea grants
norway grants

BANANA ZA USTA, GROZDJE ZA OČI

V začetku julija smo v društvu svojim obiskovalcem in obiskovalkam ponudbo še razširili: uvedli smo sadno popoldansko malico in jim s tem (zaenkrat) vsaj simbolno omogočili, da pridejo do grizljaja kakovostnejše hrane in peščice vitaminov. Od prvega dneva sadje v hipu poide in vprašanje, če je še kakšna banana, običajno ni izrečeno le enkrat.

Matilda M. Dobro

foto: Matilda M. Dobro

Vsi so vedeli, da bodo enkrat umrli in bili mrtvi, kar pa si je vsakdo predstavljal nekoliko drugače. Le redko so premišljevali o večnosti in njihove predstave o njej so bile nejasne, zato skoraj niso vplivale na njihova življenja na Zemlji.

Generacija, ki jo omenjam, je bila samozadostna in precej osamljena. Vsak je špekuliral, da bo, če še nekoliko počaka, našel zase vsaj malo boljšega življenjskega sopotnika od tistih, ki so mu bili dosegljivi v tedanjem trenutku. Čas pa je neusmiljeno tekkel in vse več ljudi je ostalo samih, okorelih in čudaških.

Na stara leta je še posebno težko biti sam, vendar to zadnje življenjsko obdobje traja samo nekaj let, potem pa umreš in izgineš v Niču ali pa te čaka onostranstvo, najbrž bolj ali manj podobno tistemu, kar so nam predstavili še kot otrokom pri verouku. Nič skrbi – tudi na drugem svetu si bomo Zemljani delili podobne usode, tam ne bo kakšne posebne osamljenosti niti stisk ... in samo najbolj zakrknjeni bodo pregnani v peklo po lastni krivdi, ostali pa bomo lahko ponavljali stare vzorce iz zemeljskega življenja, živeči dovolj blizu in hkrati dovolj daleč od nam sorodnih bitij. Spet bomo lahko špekulirali in čakali, da pride »tisti pravi«.

Potem je prišla smrt. Kratko slovo in že sem bil na drugem svetu, malo začuden, da nisem izginil v Niču. Znašel sem se v ogromni zgradbi, kjer so me usmerjali napisi na elektronskih prikazovalnikih, pritrjeni visoko na stenah hodnikov in sob. Navodila so bila v mojem maternem jeziku in dovolj razumljiva, da sem se znašel brez pomoči drugih.

Oprostite, katerih drugih pa?! V omenjeni zgradbi nisem nikogar srečal, povsod je vladala smrtna tišina!

Vstopil sem torej v svojo celico, kot mi je pojasnil elektronski napis. Bila je prostorna in kar okusno opremljena. Svetloba je bila umetna, a ni utrujala oči. Poleg postelje je stala omara za obleke, ob nasprotno steno so bili postavljeni kuhalnik, korito za pomivanje posode in hladilnik. Prikazovalnik na steni mi je zatrjeval, da se hladilnik samodejno polni s hrano in pijačo ter da je stranišče na hodniku, druga vrata desno. Imel sem tudi nekakšno delovno mizo in ob njej en sam stol. Zakaj samo enega – kaj pa obiski? Kot bi nekdo bral moje misli, se je na zaslonu izpisalo:

»Obiski načeloma niso prepovedani,

vendar jih ne bo, ker niso možni. Vsak umrli živi v svoji dimenziji neskončno razsežnega Sveta mrtvih in ima udobje, kakršnega si je prislužil s svojim obnašanjem na Zemlji. Zastavljanje vprašanj ni možno. Vse, kar morate vedeti, se bo vedno znova izpisovalo na zaslonu.«

Priznati moram, da tega nisem pričakoval. Postalo mi je tesno pri srcu. Morda so pa le moraste sanje? Ali pa se nekdo iz mene norčuje? Ne vem, kako dolgo je trajalo, najbrž nekaj mesecev (ure nisem imel, ker čas tukaj nima nobenega pomena, kot mi je pojasnil prikazovalnik), preden sem lahko na steni prebral naslednje:

»Za krajšanje časa lahko poskusite s spominjanjem na vse lepe trenutke, ki ste jih preživeli skupaj z ljubljenimi osebami. Redna vaja v spominjanju lahko za več milijonov let odloži vašo transformacijo v elektronski prikazovalnik.«

Želel sem vprašati, ali je moja sprememba v stenski prikazovalnik res neizogibna ali pa jo lahko samo nekoliko upočasnim, vendar kot že veste, postavljanje vprašanj ni bilo možno. Moral sem čakati in upati, da mi bo o tem kaj povedal prikazovalnik na steni.

Včasih se mi je že kar malo bledlo zaradi obupnega položaja, v katerem sem se znašel povsem nepripravljen takoj po smrti. Nekajkrat sem se poskušal ubiti. Podrobnosti ne bom izdal. Stenski prikazovalnik se je kmalu (že čez nekaj desetletij po moji oceni) odzval. Pisalo je: »Samomor ni možen. Edina reinkarnacija je za vami. Ostanite razumni in se čim prej sprijaznite s samoto in življenjem v svojih zemeljskih spominih. Če boste še naprej udarjali z glavo ob zid, lahko izgubite tudi spomine. Kaj boste potem?«

Kaj bom potem? Pojma nimam! Ubogal sem navodila in pričel brskati po svojih spominih. Same nedokončane zgodbe. Same še niti začete zgodbe. Kaj sem vendar počel ves tisti čas na Zemlji? Stenski prikazovalnik se je kmalu odzval (jaz pa sem ganjeno poljubil njegove mrzle diode):

»Če nimate spominov na lepe trenutke v družbi svojih najdražjih, si jih poskusite izmisliti. Aktivirajte vso svojo domišljijo.« In sem to poskušal naslednjih sto tisoč let. Vsaj meni se zdi, da je trajalo toliko časa. Prav ničesar si nisem mogel izmisliti. Zdelo se mi je, da sem vso svojo domišljijo pustil na Zemlji. Prikazovalnik na steni pa je napisal tole:

»Domisljija je lastnost, ki se je razvila v dolgih obdobjih evolucije zemeljskih bitij. Služi med drugim za prikrivanje nepopolnosti sorodnih bitij, da človek lažje živi v njihovi bližini. Ni trdnih dokazov, da se ta lastnost ohrani tudi po smrti.«

Prekleti prevarant! Najprej mi nekaj svetuje, potem isto tako rekoč zanika. Razbil bom tega manipulanta! Še preden sem elektronski prikazovalnik odtrgal z zidu in ga vrgel ob tla, pa sem na njem prebral naslednje:

»Ni povsem gotovo, da bo uničeni prikazovalnik kdaj nadomeščen z drugim. Ne pričakujte popolnih nasvetov.« Tako je stenski prikazovalnik ostal v enem kosu.

V predalu mize z enim stolom sem nekoč našel svinčnik in nekaj praznih listov. To se je moralo zgoditi pred manj kot enim milijonom let. Tako sklepam, ker se še nisem spremenil v stenski prikazovalnik. Čeprav se mi včasih malo zmeša in takrat sem skoraj prepričan, da se je ta sprememba že zgodila.

Ne vem, kaj bi bilo bolje: da me elektronski prikazovalnik poprej obvesti (Koliko časa prej?), da se bom spremenil v nekaj njemu podobnega ali da mi ne omeni ničesar? In če se mi zlaže – kaj mu pa morem? Kaj če se je že zlagal, če mi že ves čas samo laže? Toda kakšno korist bi on imel od laži – in kakšno korist od pisanja resnice?

Vedno manj mi je jasno. Vse težje prenašam svoj položaj. Najraje bi se kar takoj spremenil v elektronski prikazovalnik.

Ozrl sem se navzgor, kjer je na zidu visel on. Spet je prebral moje misli in mi napisal naslednje stavke:

»To je lahko le vaša prostovoljna odločitev. Nobene garancije ni, da boste s svojo spremembo v elektronski prikazovalnik zadovoljni. Ali kaj veste o posledicah te svoje odločitve?«

»Neeeee!« sem se zadržal na ves glas.

Na prikazovalniku sem naprej bral:

»Ko boste odločeni, iztrgajte najbližji stenski prikazovalnik iz zidu in ga razbijte z udarjanjem ob tla. Pri tem uporabite vso razpoložljivo silo.«

Kaj naj storim? S kom naj se posvetujem? Nič, še zadnjič si bom poskusil kaj lepega izmisliti o svojem prejšnjem življenju. Kaj lepega, lepega, lepega ...

Jure Kunaver

foto: osebni arhiv

X MUZA

5. avgust 2009,
KUD France
Prešeren –
Trnfest

Rock'n'roll torej spet!

Dan prej me pokliče bejbika iz Kraljev in vpraša, če grem naslednji dan fotkat oziroma poslušat nek bend. Kao etno nekaj. Uredu, ni blema, sam da se ne zamorim.

Načeloma sem bila zmenjena še z nekim (cuteeee!) tipčkom, da gre zraven kao pomagat fotkat. Bejbe, sej veste, kako gre to ... Pa še kitarist nekega benda je (naj ostane skrivnost katerega).

In seveda, kar ni tok seveda, zajebe – pa ne mene, ampak sebe, kajti zamudil je ... Uf!

Ok, njemu oproščeno, drug dan se je oddolžil in še se oddoljuje – in to na tak lep način. Mega.

Pustimo zdaj to. Pičim jaz v KUD-a, spet sama, ampak kot ponavadi je še lepše biti sam. Pred vhom takoj spoznam par modelov, pirčke v nahrbtnik (ni keša) in let's go!

V glavnem, stopim noter in presenečena slišim, da ta band ni samo kao etno, ampak nek fusion (*Who knows what the fuck that means!*), a vseeno. Super glasba!

foto: Bunčka

Pevka na klaviaturah, bas kitarist, kitarist, violinistka, back vokalistka, bobnar, kar naenkrat pa še nek harmonikaš od nekje. Priznam, prijetno presenečena sem bila, pevka ima angelski glas!

Nasploh so naredili filing in pol. Jaz sem se seveda spet kotalila pod odrom, kao fotograf, a fotkič vreden *my ass*, dvakrat me je vrglo na rit, jebat ga. Fotke so uspele!

Moram priznat, da je to ena naših boljših skupin. Dejansko je bejba zapela s takim

občutkom, da ... uf! Ni čudno, da sem na riti pristala.

Več vam ne morem povedat, le o svojih osebnih jebah ta večer – a to ni primerljivo z X Muzo. Super in še enkrat super! Privoščite si jih!

Lupčka do drugič,
Bunčka

STAND-UP: SLO VS CRO

11. avgust 2009, KUD France Prešeren – Trnfest

Slovenske barve je ta večer branil Vid Valič, medtem ko je na drugi strani stal Ivan Šarić iz Zadra. Za nepoučene je Zadar mesto v Dalmaciji, ki je, ne boste verjeli, na Hrvaškem. Šalo na stran, tisti večer sem imel srečo, da sem ta »dvoboj« sploh spremljal, saj je bilo ljudi, ki dajo kaj na smeh, malo preveč, tako da sem potreboval petnajst minut, da sem prišel v območje, kjer sem ju lahko slišal. Najprej je nastopil Vid Valič, ki je povedal nekaj »pikrih« na račun Hrvatov, a z manjšo zadržanostjo, saj ni vedel, koliko Hrvatov je med publiko. Norčeval se je iz Boruta Pahorja, prav tako tudi iz Iva Sanaderja in Stipeta Mesića. Njegov nastop me vsebinsko ni najbolj prepričal, saj sem od enega bolj znanih slovenskih komikov pričakoval več, kar

pa je mogoče posledica tega, da sem prisostvoval več stand-up komedijam in sem si v tem času izoblikoval mnenje, kaj je smešno in kaj ne. Ne rečem, da Vid Valič ne zna nasmejati ljudi, ravno nasprotno: s svojo mimiko in gibanjem po odru pripravi še tako nezainteresiranega gledalca, da se mu nasmeje.

Ivan Šarić me je s svojim nastopom bolj prepričal in nasmejaj. Ko je prišel na oder, je najprej vprašal, koliko je Hrvatov med publiko. Zaploskalo jih je kakih pet. Zatem je zaprosil za aplavz vseh prisotnih Slovencev, nakar se je razlegel bučen aplavz kakih sto ljudi. Njegov komentar na to je bil, da mu bo tistih pet Hrvatov j..... majku, saj bodo zaradi njega tepeni. Seveda je bilo vse skupaj

mišljeno kot šala, ki je iz večine privabila bučen aplavz. Šarić je tudi dal poudarek na slovensko-hrvaške odnose – od vstopa v Evropsko unijo do Piranskega zaliva (hrvaške besede za ta zaliv ne bom omenjal). Norčeval se je tudi iz Jorasa, Podobnika in pizza bureka.

Na koncu pa sta se oba pomerila v dvoboj, kjer sta »branila« vsak svojo državo in na smešen način skušala očrnuti nasprotno stran. Ne bom rekel, kdo je po moje zmagal, saj bom s tem verjetno nekoga užalil. Rekel bom samo to, da je zmagal bivši Jugoslovan.

Marko Nakrić

foto: osebni arhiv

Gostujoči kolumnist:
Tomaž Z.

020
KRALJI
ULICE

PROGRES?!

V domači prestolnici dobro ne napredujejo le tlakovalci ulic ožjega starega mestnega jedra. Roke si upravičeno manejo tudi vsi ostali gradbinci, saj se v glavnem mestu izvaja kar nekaj megalomanskih projektov. Ljubljana se, kot je to leto pred ponovnimi lokalnimi volitvami v navadi po vaseh širom po domovini, ponovno preoblači. No, preureja. Lišpa. Župan se rad pohvali, da gre za najvarnejše mesto v vzhodni Evropi. Od novega leta naprej ga z novimi oblačili in represivnimi pooblastili peš, na kolesih in v intervencijskih vozilih varuje tudi mestno redarstvo. Napredek tega prekrškovnega organa je v tem, da v skladu z novimi pooblastili in predpisi skrbi za javno varnost in javni red na območju Mestne občine Ljubljana. Na barvno drzno zastavljene uniforme še ne povsem mestne policije, čeprav župan razmišlja tudi o tej dokapitalizaciji oziroma nadaljnjem razvoju mestne represije, po novem sodijo tudi prisilna sredstva. Solzivec in plastične lisice. Če še ne veste, mestni redarji po novem urejajo tudi promet. Skrbijo za varnost na javnih površinah. Varujejo javno premoženje ter naravno in kulturno dediščino. Ključna represivna novost je sicer v tem, da po novem 45 – za to bojda posebej strokovno usposobljenih – mestnih uslužbencev na ljubljanskih ulicah zagotavlja tudi javni red in mir. Te naloge so bile nekdanje sicer v izključni domeni policije. Mestni uniformiranci

so vas včasih lahko oglobili predvsem zaradi napačno parkiranega avtomobila – od novega leta naprej pa tudi zaradi beračenja, risanja grafitov, nedovoljenega kampiranja ali celo nedostojnega vedenja na javnem kraju.

Mestni redarji naj ne bi bili enako kot mestna policija. Kljub temu pa so po službeni dolžnosti pristojni ukrepati tudi zaradi nasilnega in drznega vedenja. Torej narazen devati mestne pretepače. Posredovati v družinskih prepirih. Ukrepati zoper povzročitelje hrupa oziroma motilce nočnega počitka in miru. Posredovati tudi zoper vzbujanje nestrpnosti. Kaznovati in preprečevati rabo nevarnih snovi. V ta namen lahko izvajajo varnostne preglede. Lahko zasegajo sumljive predmete in zadržijo storilca kaznivega dejanja do prihoda policije. Res da za največ eno uro, toda to bi moralo zadostovati tudi za pregovorno ne prav hitre intervencijske enote ljubljanske policije.

Kljub temu, da zakon o mestnem redarstvu širi pooblastila redarjev, v domači policiji ocenjujejo, da to ne pomeni prenosa pristojnosti s policije na občinsko redarstvo ali podvajanja nalog. Kako ne, če pa sočasno pojasnjujejo, da red pač zagotovi tisti, ki prvi naleti na kršitev. Falote in ostale nespodobneže po Ljubljani ob modrih torej sočasno preganjajo še modro-rdeči uniformiranci. Bit sodelovanja stare in nove represivne strukture v glavnem mestu pa je v tem, da redarji sami ocenijo razmere in po

potrebi na pomoč pokličejo policijo. Paradoks Ljubljane kot varnega mesta je, da kljub kriznim časom ostaja varno predvsem na račun naglo razraščajoče paralelne represivne strukture mestnega redarstva.

K novi podobi Ljubljane tako pomembno prispevajo tudi novi mestni uniformiranci. Toda koga pravzaprav varujejo? Velekapital in njegove megalomanske investicije ali meščane? Pravzaprav ne varujejo nikogar. Za prve skrbijo zasebni koncesionarji varnosti, meščani pa se po varnost še naprej obračajo predvsem na policijo. Mestno redarstvo tako še naprej ohranja predvsem svojo osnovno inkasantsko vlogo. Predvsem globe zaradi napačnega parkiranja so pomemben dodatni vir pogoltne mestne blagajne. Da je ta res prazna, pričajo inkasantski pohodi nad enohišne soseske, kjer se je zaradi ozkih cestišč in nemotenega prometa leta nekaznovano parkiralo kar na pločnikih. Edini bistveni progres te mestne represivne strukture je tako v tem, da vas lahko že ob prvem ugovorjanju nad pripisano globo pospreja s solzivcem in vklene s plastičnimi lisicami. In zato je v imenu napredka tudi v postopku mestnega prekrškovnega organa pač bolje molčati.

foto: Alenka Jamovšek

KLJUB TEMU, DA ZAKON O MESTNEM REDARSTVU ŠIRI POOBLASTILA REDARJEV, V DOMAČI POLICIJI OCENJUJEJO, DA TO NE POMENI PRENOSA PRISTOJNOSTI S POLICIJE NA OBČINSKO REDARSTVO ALI PODVAJANJA NALOG. KAKO NE, ČE PA SOČASNO POJASNUJEJO, DA RED PAČ ZAGOTVI TISTI, KI PRVI NALETI NA KRŠITEV.

foto: osebni arhiv

Pamflet:

**ZAKAJ PA VI NIMATE
SATELITSKE ANTENE
ZA UŠESI?**

PRAVICA DO PITJA ALI PROHIBICIJA

Draga mačeha, pijem, da pozabim tepežkanja in težko življenje, pardon, otroštvo, vedno po službi. Pač tako je, zdravljenje je že večkrat bilo neuspešno.

Je pa res, da rdeče vino redči kri. Modra frankinja ima veliko antioksidantov, pivo ima B-vitamin, ki je dober za spomin, whiskey pa je dober proti depresiji. V Sloveniji pijemo veliko, največ na prebivalca v Evropski uniji. Nekoč je nek zdravnik izjavil, da je travca manj škodljiva kot alkoholne pijače, ki uničujejo družine. Pa saj je pitje legalno in skoraj vsak ima svojo zidnico; ko bo še bolj vroče, bomo v Gornjesavski dolini delali rizling. Piti ali ne, to je sedaj vprašanje! Je pač legalno, a na švedskem prepovedano že od leta 1954, in ni večjega užitka kot pijan od vodke plesati kazačok po mizah ... In veliki strokovnjak doktor Rugelj, ki jih je mnogo spravil na pravo pot, ni pil le zato, ker ga je v partizanih mati napila žganja in je komaj ušel črni roki.

Dobri pivci, ki ga nesejo in niso težaki, bi morali imeti delnice v Unionu, piloti in šoferji bi morali piti le Uni, nekaterim pa so včasih le cucelj dali, šnopček, grozno, toda hladen Pils v pripekajoči vročini paše. Sicer pa pogledajte malo čez mejo na Oktoberfestival: če bi bil naravni sok cenejši, bi vsi raje posegli po njem, no, jaz sem se pivu odrekel, pa moram priznati, mi je dosti pomagal pri pisanju nekega ZF-romana. Dobil sem navdih, pa še dosti denarja gre od obdavčenih alkoholnih pijač v proračun. Torej kdo drži državo pokonci poleg kadilcev? Ob dobri hrani tudi kako pivo paše, mar ne? Ne sekirajte se preveč, če vam kak zaprisežen vegi kar reče, da ste pijanec.

Črtomir Clonsky

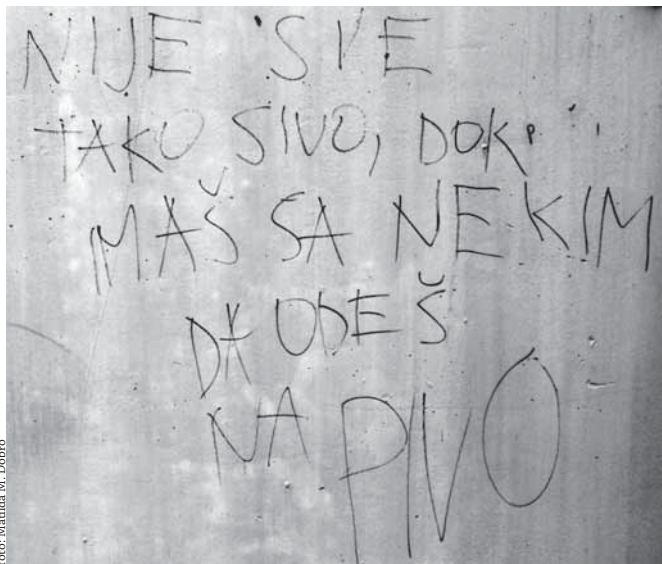

foto: Manida M. Dobro

Roman (veliki kralj)
in Žigažaga (mali kralj)

KRALJ IN KRALJ

VELIKI KRALJ

POSLEDNJE DNI PREŽIVLJAMO VSI,
VSAK PO SVOJE SENCE SI ŽELI.
NEKATERI PRI ŠANKU,
ENI NA PLAŽI ALI V VODI,
NE VEM, KJE PA SI
MOJ MALI KRALJ TI?
ALI TE SONCE KAJ LOVI,
VEM LE TO,
DA PRI MENI TE NI,
UPAM PA SRČNO,
DA DOPUST BREZ TEBE BO MINIL.
DA SE BOŠ NOVE MOČI NAUŽIL,
IN DA BOM KONČNO OD TEBE DOBER ODGOVOR DOBIL,
DA SE BOVA JESENI KJE DOBILA IN SREČO SKUPAJ DELILA.

MALI KRALJ

DOPUSTA NI,
KER SONCE POSLEDNJE ŽARKE LOVI,
TAVAM NEKJE MED MNOŽICO LJUDI,
SENCE NE IŠČEM,
SAJ NIMAM SKRBI,
KOT TI IN DRUGI VSI.
SREČA ME PRIME IN TEMA ZAVIJE.
PREHODIL SEM SVET,
DA NAŠEL BI MIR,
IN KONČNO DOJEL,
KONČNO RESNICO RAZUMEL,
DA MIR JE POVSOD,
KJER TEBE VEČ Z MANO NI.

ONANIRANJE Z REVOLUCIJO

022
KRALJI
ULICE

Pa je znova za nami poletje. Narava nam tako posveča vedenje o večni kontinuiteti menjave ciklov, vse se menja, le nekateri tokovi nikakor ne: ne spremenijo se nevronske tokovi v možganih človekarjev, ki se predstavljajo kot ekonomska in finančna elita! Njihovi mali nevrončki so čredno fokusirani v stalno pridobivanje, grabljenje, posedovanje in hranjenje vsega, kar ima solidno vrednost v civilizaciji in ki ceni predvsem materialnost. Bulvarski mediji jih ljubkovalno označujejo kot smetano družbe, a ta smetana se kaj zlahka sesiri, ko niti z enormnimi količinami denarja v obliki podkupnin le-ta združba bogatunov ne zmore več prikriti deviacij, ki jih povzroči pokvarjenost človeške psihe ob kupih nepravilno prigrabljenih dobrin! Sesirjenost družbene smetane danes oznanja vsesplošen pojav recesije, ki pridobiva značaj menjave ciklov v naravi. Čas je za novo obdobje, neko novo pomlad, neko novo jesen, naj odmre vse, kar je nagnito, kar sodi na smetišče zgodovine! Čas je za nov cikel in morda za novo revolucijo! Vsi se zavedamo, da je za to nastopil ugoden in pravi čas, a zaznati je nekakšno atmosfero skupinske apatije. Kaj nas torej tako moreče duši in nas gravitativno sili v ponižnost ter anemijo? Morda dejstvo, da se je klavarno izpel prvi poskus socialistično-komunistične revolucije, katerega poskusni zajci smo bili? Kaj nas torej tako hromi, da dopuščamo okorelim dinozavrom kapitalizma manevre, s katerimi nas vsakodnevno prepričujejo v eno in edino pravičnost trenutne porazdelitve skupnih bogastev in dobrin? Kaj nas dela človekarje in nam ne dopušča vnovične preobrazbe v človeka? Kaj nas dela zadovoljne sužnje, ki nehotе postanemo največji sovražniki resnice in svobode?!

Kaj nas dela tako bedne človekarčke, da smo pozabili svojo prvenstveno odliko v razvoju homo sapiensa – poskušati in poskušati, dokler ne uspe?!

Mar so v nas res dokončno zatrli potencial iskrenega hrepenenja po udejanjanju sanj o pravičnejši družbi, ki bi dokončno zmogla sobivati z osnovno sporočilnostjo narave? So naše želje po hitrejših spremembah res tako heretične in bogokletne?

Mar so nam dokončno vsilili in vcepili sram, da v sebi nosimo izvirni greh želje po enakih možnostih?!

Danes je povsem jasno vsakomur, ki premore 15 dekagramov možganske logike, da je birokratski trust, ki domuje v Bruslju, le bratranec velikega brata, ki prek političnih aparatčikov prodaja meglo vseh oblik in kakovosti – meglo, ki služi le enemu namenu: prikrivanju resnice! Prikrivanju resnice, da se dogmatično okoreli dinozavri kapitala še držijo na prestolu in jih pravičnejša razdelitev skupnega premoženja civilizacije nikakor ne zanima, celo smejejo se ji, potihem in zdaj bolj diskretno ... (Taki časi so, recesija.)

Resničnostni šov, ki nam ga vsakodnevno servirajo mediji v obliki burlesk, ko gromеči sindikalni voditelji in novodobni politični mesije novega preporoda ter vsi podobni ostali dejansko onanirajo z revolucijo oziroma z neko novo teorijo

pravične družbe, se je dokončno zagnusil odjemalcem in zdaj le še samo ropota kot pokvarjena lajna ...

A vsak dan je vse več nezaposlenih, na cesti je že mala armada malih ljudi, izgubili so dom, dostojanstvo, voljo, odmirajo, ker so odvečni in premalo produktivni, ne sodijo v koncept hitro razvijajoče se komolčarske družbe.

Kdo bo torej prvi, kdo se bo dejansko uprl odmiranju pri živem telesu, kdo si upa? Komu je dejansko zares dovolj onaniranja z revolucijo?

Kdo si bo privoščil adrenalinski seks s pravo revolucijo, kot so ga okusili pravi revolucionarji v zadnjem stoletju prejšnjega tisočletja?!

Mar se klošarji, kralji ulice in agentje sončne uprave prav zares prodamo za liter poceni vina in nekaj cigaret? In ko alko prime, smo lažno ponosni na naš ghandijevski upor in si mrmramo Sinatrovo – I did it my way ...

Žalostna je nemoč upora bivšega srednjega (zdaj nižjega) sloja prebivalstva, ki se novodobnemu suženjstvu in strahu pred odpuščanjem ne upa upreti z izgovorom:

»Saj veš, ne upam zaradi otrok, lahko izgubim službo itd.«

Beden izgovor! Mar si prav naši otroci ne zaslužijo lepšega in pravičnejšega sveta?

Tudi na sončni upravi večinoma le pišemo in objavljamo, tudi mi le onaniramo z revolucijo! In smo srečni, ko nam znova priklopijo instant internet po luftu, ko dobimo socialno podporo (če nam je ne vzamejo, kar se tudi dogaja ...), ne bentimo preveč in potlej smo pohvaljeni, ker se obnašamo »evropsko«, pravzaprav smo pritlehni bedniki in jeduhi.

Pa smo res zmožni pogoltniti to novo evropsko nabijanje in frazarjenje o nesovražnem govoru in o neki novi socialni vseevropski ureditvi, ki bojda daje posamezniku svobodo in enake možnosti? Danes ne smeš več niti povzdigniti glasu ali povedati mastnega vica – takoj si ožigasan kot primitivec, ki ne zmore doumeti nove evropskosti, še med teroriste te vtaknejo! Nekdanji CK-jevci iz Beograda tako v primerjavi z novimi EU-birokrati izpadejo kot svetniki.

Okoreli kapitalisti so dokončno uspeli izumiti in prodati univerzalno meglo, ki hipnotično zaziblje množice nove Evrope v sladko možgansko hibernacijo, mali potrošniki pa doživljajo svoje vrhunec v nizkocenovnih marketih za »socialni podn«! In si takole vtaknem kaseto v star kasetnik in zapoje Jani Kovačič: »Revolucija, revolucija ...«

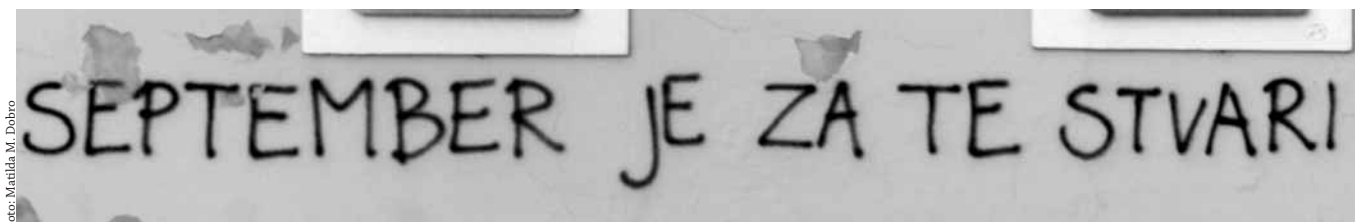
... Pa crkne baterija in se spomnim komada od Pankrtov: »Nič se ne premakne ...«

Vsi samo onaniramo z revolucijo!

Grem rajš žicat ...

... Mogoče pa bo kdo od mlajših prečital moje onaniranje in povzdignil glas in morda roko?

Sončna uprava

Ne slišijo nas!

Ne vidijo nas!

Je... se jim za nas!

Kdo smo mi?!

Ljudje, kot ste vi!

DR.

023
KRALJI
ULICE

BONBÓN NA PRESITI ODEJI

Trinajst tórtic, dvakrom pirja,
pétglav zélja, žab dva močvirja,
ósm zrézkov, pét sóv na veji,
vsetó zajést smodal odeji.

Kmal postala je presita,
debéla rata njéna rita,
požre še bikov en vagón,
na vrh jidam paše bonbón.

Kobrowsky

KRILA SNA

Okoli enajstih,
danes,
nekje v megli
sedim sam ...

Brez volje,
brez želje,
brez izhoda.

A moč mi daje moškost v meni.
Izziv je živeti.

Bosco

foto: Boštjan Cvetič

Gogijeva kolumna:

ŠOLA ŽIVLJENJA

024
KRALJI
ULICE

Kot ste opazili je september in mladi prebivalci naše države pridno hodite v šolo, a ne v mojo. Moja šola je najtežja šola na tem planetu. Verjemite moji malenkosti, saj sem jo uspešno dokončal. Naj pojasnim mladim ljudem, da sem tudi sam bil nekoč mlad in zelo nerazgledan v smeri bodočega časa. Nikoli nisem poslušal nasvetov starejših ljudi, saj sem vedno smatral, da sem pametnejši. Danes vem, da bil sem v totalni zmoti. Na svojo veliko žalost sem do te ugotovitve prispel prepozno. Starejši prebivalci tega planeta niso zastoj ustvarjeni – in mladina, verjemite mi, da se jih kdaj pa kdaj tudi spleča poslušati.

V vseh svojih zgodbah, kot ste verjetno že opazili, zagovarjam svoj ego in svojo bedasto trmoglavost. S svojim trmastim pogledom sem vsekakor uspel uničiti sebe, saj se pri štiriinštiridesetih zdravstveno in psihično počutim, kot da štel bi jih že 144! Iz dneva v dan in iz leta v leto mi je težje. Organizem mi počasi, a vztrajno odkazuje poslušnost, in vsako prekleto jutro se prebujam z okusom smrti v ustih. Zmanjkuje mi volje do življenja, in ko premlevam dogodke iz preteklosti, si ne morem kaj, da se ne bi sekiral, zato ker sem namensko preslišal ogromno pametnih nasvetov starejših ljudi. Danes se enostavno te napake ne da popraviti. Prepozno sem spoznal, da je plavanje proti deročemu toku vse prej kot donosen biznis. Verjemite mi, da sem zelo utrujen od življenja, ki ga živim. Ne privoščim ga nikomur, niti najhujšemu sovražniku ne!

Vendar me, dragi moji bralci, nikakor ne razumite narobe. Nočem usmiljenja in si ga niti ne zaslužim, vsaj v tem življenju ne. Sem to, kar pač sem, in takšen bodem ostal vse do smrti, ki se je mimogrede ne bojim, saj sem mnenja, da je smrt odrešitev pekla, ki se imenuje življenje. Ko smo pa že pri mislih, včasih mislim, da ni fajn, če si preveč pameten. Po mojem cenjenem mnenju je boljše bit dežurni norec, ki živi v svojem svetu in ga dobesedno boli kurac za dogajanja okrog njega. Tu sem »fauš«, saj svojih celic, ki jih imenujem IQ, nikakor ne znam prilagoditi smislu norca. Sem inteligentna oseba,

ki je zjebala samega sebe. Tako pač to je in tako bo tudi ostalo. Lepo napisano, a pomaga pa prav nič. Sprijazni se s svojo usodo in dobesedno uživaj v trpljenju. Uživanje v trpljenju nikakor ni zadeva, ki te pripelje do erekcije, tako kot ni užitek, ko lačen zreš v osebe, ki jedo. Ob takih lačnih pogledih si še bolj lačen in v lakoti se ti v glavi popoprano pojavijo še morilske misli. Ampak to nikakor ni »faušija«, to je le zavist ob ugotovitvi, da ima nekdo preveč in da ti nimaš nič. Ta svetovna ugotovitev prekleto boli, saj bi tisti, ki ima, še tebi vzel zadnjo drobtinico kruha, tistega kruha, ki ti je potreben, da zgolj preživiš. Po moji logiki to nikakor ni in nikoli ne bo dobro.

Vsekakor sem Kralj – in ta naziv sem si krvavo prislužil. No, za ta zvaneči naziv nisem ubil nikogar in tudi na tujih žuljih se ne hranim. Recimo tako: moje kraljestvo je Slovenija, povezana z Mariborom, in moje stanovanje je cel svet. Znam preživeti v vseh pozah in vsekakor tudi, če sem obkrožen s sovražnimi dejavniki, usmerjenimi v mojo cenjeno malenkost. To dejstvo dokazujem že s tem, da živim in se ne pustim, da me karkoli vrže s poti, ki je še nisem docela prehodil. Mnenja sem, da vsak svojo pot pač prehodi popolnoma sam. Pomoči so pri tem opravilu sicer zaželele, niso pa nujne. Mnenja sem tudi, da s svojim življenjem dokazujem, kako je, ko ni tako, kot bi želeli. Veste, želel sem bit bogat, želel sem tudi imet družino in bit srečen do konca svojih zemeljsko živčnih dni. A to je bila sprevržena utopija ... iz želje v resnico. In resnica boli!

Mladim vedno znova in znova dokazujem, da moje življenje nikoli in nikdar ne bo sanjsko. Verjamem, da bodo nekega lepega in vsekakor sončnega, a ne prevročega dne, to tudi spoznali. No, vsaj upam, da bo tako. Verjamem, da svet stoji na mladini, vendar verjamem tudi, in to je dejstvo, da se bodo postarali. In kako bo, ko jih lastni starši ne bodo mogli več vzgajati, saj vzgajali jih bodo otroci? To po moji pametni logiki nikakor ne štima. Napisal sem že, da otroci z mojo trmo nikakor niso fejest pametni in ne jih šparati – šparajte raje sebe! Veste, obstajata dve

poti, ki jih v bistvu ni. Obstaja le ena. In ta pot, ki je za vsako živo bitje posebej spisana, je na žalost posuta s trnjem. Vem, da mnogi mislite, da sem pravi pravcati blesavec. Sem res? Če mi pritrdite, se bom potolažil v smeri, da imam nekaj somišljenikov, saj sam sebe smatram, da sem! Vendar vas prekleto svarim: ne poskušajte niti v sanjah prehoditi moje poti, saj imeli boste nočne more. Ne želite si užitkov v imenu klošarja imenovanega Gogi, saj to prekleto boli. Sem živ opomin vsem mladim in, danes lahko tudi rečem, starejšim. Spim, a tudi bedim!

Med drugim tudi vem, da me marsikdo ne razume. Pa kaj! Osebnost tudi sam ne razumem najprej samega sebe, kaj šele, da razumel bi druge. Pjeeee, sn pameten! Ob vsej teple moji visokotlačni inteligenci si pač ne morem pomagati, da bi tole svoje modrovanje končal brez napotkov za boljše živo trpljenje. Ja, če je pa res, da lahko trpite tudi boljše, kot sem sam. Življenje je igra, ki ima svoja pravila. Držite se sami sebe in uspeh je zagotovljen. Verjemite, da je deljenje nasvetov ena izmed mojih slabih stvari, saj me ajnfroh nihče ne posluša. Ob vsem svojem pametovanju ne morem mimo dejstva, da smo vsi vsekakor otroci. Učimo se vse življenje in učimo se na napakah, ki jih vsekakor naredimo v prvi vrsti najprej sami. Nekateri jih zagrešijo le enkrat drugi, takšni, ki so moje kakovosti, pa jih trmasto znova in znova ponavljajo. Sem osel unikatne razsežnosti – in moj kalup so ob rojstvu razbili.

Mladim še enkrat polagam besede na srce, naj nikoli ne probajo spoznavati šole življenja na moj način. Verjemite, zelo malo je lepih trenutkov in zelo veliko katastrofalno slabih. Pa naj bo dovolj za danes. Učite se in vsekakor se imejte radi.

Baj do naslednje številke Kraljev,

Goran Šrok - Gogi

PREPOZNO SEM SPOZNAL, DA JE PLAVANJE PROTI DEROČEMU TOKU VSE PREJ KOT DONOSEN BIZNIS.

PIKNIK 2009

Bil je dan, ko smo se še bolj kot sicer ozirali v nebo in upali na najboljše. No ja, vsaj na to, da ne bi padalo v večjih količinah in bilo zato vse mokro, da nimaš kam nasloniti niti riti. In bili smo uslišani! Ne čisto v celoti, jasno, pa vendar dovolj, da je drugi piknik v organizaciji Stigme uspel po celi črti! Hrana odlična, pijače dovolj za vse, razpoloženje na višku – skratka, bilo je res super! Pa pejmo od začetka ...

Kakšen teden nazaj me je lopnil po rami friend, češ, a greš na piknik?

»Ja, kakšen pa? Kje?«

»Ja madona, a ne veš? Stigma ga ima, tam kot lani, v Črnučah! Pa saj se spomnim, lani si bila tudi ti tam, se spomniš? A veš, ko smo se ga nažrli ... tko in tko!«

»Čak, no, počasi, da pomislim ... A veš, če se ne spomnim glih, pol to pomeni, da je bilo vse v redu, sicer bi si že zapomnila! Tako gre to pri meni.«

In sem napenjala in napenjala tistih nekaj sivih celic, ki mi jih je še ostalo, pa nič! Nekje v ozadju se mi je kazala slika reke in drevesa pa kupa ljudi, hrane in pijače, ki ob dobri volji izginja z miz v globine želodcev tam prisotnih. No, vse to je bilo dovolj, da sem rekla, da seveda grem, pa normalno mož tudi! Jasno, da sem v tistih dneh, ki so še ostali do takrat, strobila vsakemu, ki me je hotel poslušati, da se bliža piknik! In počasi je prišel tudi dan, ki sem se ga že začela veseliti. S »taglavnimi«

sem se zmenila, da bom pomagala pri pripravi – saj veste, kakšna je pikniška hrana – za pikat, ne? In za to »pikanje« je potrebno kar nekaj seckanja na prafaktorje; paradižnik, kumare, čebula, česen, kruh ... Pa čevapčiči, mmmm ... Med obiskovalci dnevnih centrov se je našel tudi kuhar, nabavo pa so prevzeli tu zaposleni – in moram reči, da nimam kaj reči. Pravzaprav dokler nisem bila zraven pri pripravi, sploh nisem vedela, da je z vsem tem toliko dela! Ponavadi smo prišli že na gotovo, tako da sem imela tokrat prvič čast spoznati ozadje. Pa vam povem, da kljub delu ni bilo prav nič težko, saj je bilo poleg hrane in pijače še cel kup dobre volje, ki smo se je nalezli prav vsi. No, da se ne bom delala fine, nekaj te dobre volje je bilo tudi v tekočini, ampak tako mora biti! In smo rezali, sortirali, štimali, rihtali, nosili, pripravljali, premlevali, kaj še rabimo poleg zelenjave – sol, poper, majonezo, gorčico, česen, vilice, kozarce, talerje, napolitanke, kruh, žlice kar tako za vsak slučaj, servete ... O groza, koliko je tega! In da ne bo kdo mislil – čisto vse to se je znašlo na piknik placu ob Savi in počasi so začeli prihajati še gostje oziroma vsi tisti, ki hodimo bolj ali manj redno v Stigmo. Sonce je pošiljalo svoje žarke skozi goste veje dreves, za katere smo upali, da nas bodo varovala tudi pred dežjem, če nas bo že bog pozabil ... Pa skoraj ni bilo potrebe. Vmes se je sicer

pooblačilo in s strahom smo obračali oči gor, a nas je samo malo poškopilo, kot bi hotelo nebo ofrišati tiste, ki so malce preveč hiteli z degustacijo vin, ki je bila – mimogrede – super. Pa pivo tudi! Saj vem, da reklama za alko ni dovoljena, in to tudi ni moj namen, vendar samo povem, kako je bilo. In to, da je bilo pivo v sodčkih, je bil še poseben čar, in zato veliko bolj privlačno, kot če bi bilo tako dolgočasno v piksnah ... Ko je naš kuhar vrgel na ogenj prve koščke mesa, smo kakor lačni štirinožci – ki so bili tudi prisotni – vihali nosove v zrak in proti žaru in komaj dočakali vsak svojo porcijo. Nato je nastala tišina, slišalo se je samo cmokanje in mrmranje s polnimi usti, kar je bilo slišati kot neke vrste pohvale vsem za vse. In tako, kot se je začelo, se je tudi nadaljevalo tja pozno v noč. Ves čas smo čvekali, se smejali, jedli, pili, se igrali ..., skratka imeli smo se prima in kdor je manjkal, naj sebi pripiše in naj mu bo žal do naslednjega leta, ko bo, kot pravijo Stigmovci – spet piknik! Za letos pa – hvala vsem, ki so vložili vanj kar nekaj truda, časa in idej.

Damjana

025
KRALJI
ULICE

KO SEM BIL MALI

Ko sem bil mali, sem šel v rejo. Tam sem začel hodit v šolo. Ko sem končal šolo, sem začel delat. Ko sem prišel v Ljubljano, sem se zaposlil na železniški postaji. Potem sem izgubil službo in sem postal brezdomec. Potem sem se zaposlil ponovno preko zaposlovalne agencije, a mi niso podaljšali pogodbe. In sem izgubil tudi stanovanje. In potem sem spet bil brezdomec. Me je vzel kolega na kmetijo. In potem sva se skregala in sem prišel spet v Ljubljano. Spet sem se zaposlil preko agencije v živilski industriji in najel sem si sobo, v kateri sem bival

dve leti. Spet mi niso podaljšali pogodbe in nisem mogel plačevati sobe in sem ponovno pristal na cesti. Trenutno sem na železniški postaji na peronu, kjer občasno pomagam, da si kaj zaslužim, prodajam pa tudi kralje ulice. Iščem službo, da bi si lahko najel sobo.

Marko Kepa

foto: Nona

PRED 100 LETI

V seriji prispevkov rubrike »Pred 100 leti« objavljamo različne časopisne prispevke na teme brezdomstva, beračenja, revščine, socialnega varstva, stanovanjske problematike. Ti prispevki so ponatisnjeni iz starih slovenskih časopisov, predvsem iz Slovenskega naroda in Slovenca, pa tudi iz Jutra, Večera in drugih manj znanih časopisov.

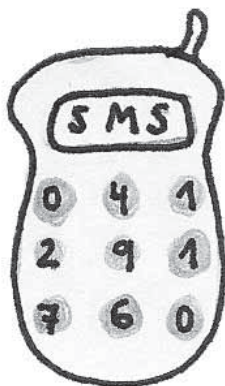
026
KRALJI
ULICE

— **Usmiljenke v hiralnici** pošiljajo pol blazne ljudi, večkrat celo brez nadzorstva, na polje delat. Če je blaznik res tak, da ni sposoben za delo zunaj, naj je tudi res v hiralnici; če je pa sposoben za delo, pa ni treba občinam oziroma deželam stroškov delati. Razven tega je tudi nevarno za občinstvo, če se da blaznim ljudem orodje v roke. Tako se je vračal včeraj ob 3/4.8. uro zvečer, ko je bilo že čisto tema in so svetilke gorele neki blaznik sam brez nadzorstva po Martinovi cesti domov v hiralnico. Na desni rami je imel kosó tako obrnjeno, da je bila ostrina vodoravno nad hodnikom in so se ljudje, ker se v temi kosa še le na par korakov razloči, komaj umikali, da jim ni porezal s koso glav raz ramen. Sreča je bila le, da je dotični blaznik izvanredno velik človek, sicer bi bilo nebroj nesreč.

Slovenski narod, 30. 8. 1901.

SMS-KOMENTARNICA: 041 291 760

19. 7. >> V Izoli me je ustavil vaš prodajalec, mi predstavil vaš projekt in podaril tale časopis. Mislim, da bom postal kar vaš redni bralec. Navdušen sem kot le kaj! LP, Vladimir

5. 8. >> Iskrene čestitke za predstavo na Trnfestu! Ali bo še kakšna ponovitev? In kje? Rada

15. 8. >> Marija naj bo z vami še naprej. Želim lep praznik vsem dušam na cesti in ostalim ... Majda

DRAGE BRALKE IN BRALCI, KER VEMO, DA VČASIH KAKŠNO MNENJE ZBEŽI Z OBZORJA, ŠE PREDEN PRIDEMO DO SVINČNIKA IN PAPIRJA OZIROMA STOLA PRED EKRANOM V VIRTUALNI SVET, IN KER JE MOBILNI TELEFON VEČINOMA NAŠ TESNEJŠI SODELAVEC, SMO ODPRLI SMS-KOMENTARNICO. V NJEJ OBJAVLJAMO VAŠE POHVALE, PRIPOMBE, PREDLOGE IN VTISE. V OBLIKI SMS-SPOROČIL JIH OB VSAKRŠNI URI LAHKO POŠLJETE NA TELEFONSKO ŠTEVILKO 041 291 760. VABLJENI K SODELOVANJU!

Knjigo Meseno spoznanje avtorja Franja Frančiča lahko sedaj naročite tudi po pošti! Na naslov "Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana" nam pošljite naročilnico s spodnjimi podatki, mi pa vam bomo poslali knjigo, ki jo plačate po povzetju. Cena posameznega izvoda je 6 evrov, potni stroški in stroški pakiranja so zajeti v ceno.

NAROČILNICA

Ime in priimek:
Naslov in poštna številka:
Telefonska številka:
Število izvodov knjig, ki jih nepreklicno naročate:
Vaš podpis:

Knjigo lahko naročite tudi tako, da zgornje podatke pošljete na naš e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

Brezdomstvo naj bi bil družben problem. V to ne verjamem. Zakaj? Ker je naša družba postala individualna. Vsak skrbi zase, in to je nekako skozi leta postalo bistvo življenja.

V društvu Kralji ulice sem opravljala redno študijsko prakso. Že na začetku me je presenetilo, da so me vsi znanci, ki sem jim društvo omenila, venomer spraševali, zakaj sem se odločila ravno za to opcijo, ko pa obstaja še toliko drugih. In vsem sem odgovorila enako – ker želim vedeti, kako se počutijo ti ljudje. Priznam, da nekoliko tudi iz lastne radovednosti, a vseeno me je nekaj drugega in drugačnega vleklo k njim. Marginalni in odrinjeni, mnogi trdijo, da je naša družba kljub vsem možnim predsodkom še vedno sočutna in ima vsaj nekoliko posluha za sočloveka. In te besede so izrekli ljudje, ki naj bi bili popolnoma na dnu. Sploh mi je dal misliti eden izmed njih. Ko sva navsezgodaj stala pred društvom Kralji ulice, srkala kavo in kadila prvo jutranjo cigareto, me je opomnil: »Nikoli ne obsojaj človeka, če ne prehodiš vsaj dveh kilometrov v njegovih čevljih.«

Ta teden je bil zame res posebno doživetje. Ob pogledu na prihajajoče, ki so vsak dan ob isti uri vstopali v dnevni center, kjer so se okrepčali s ponujenimi dobrotami ter prevzeli časopis, mi je šlo včasih skoraj na jok, spet drugič se mi je na obraz narisal nasmeh.

Res je, da so po nesrečnem spletu okoliščin na prvi pogled nekateri sami krivi – kajti o krivdi za določeno situacijo ima naša družba največ časa razpravljati, a pol toliko ga ni namenjenega za pomoč brezdomnim, spet drugi pa so se vsaj po pogovorih sodeč znašli v nemogočih socialnih, finančnih, čustvenih, družinskih in še mnogih drugih možnih situacijah, kjer je nastal splet naključij, ki so vodila do stanja, kjer je človek danes. Kljub temu, da so bile in so težave takšne in drugačne, so ljudje sami po sebi še vedno vsi posebni, vsak ima svojo zgodbo, in le malo je ljudi, ki so pripravljeni poslušati. Ker imam to priložnost, bi se v tem kratkem prispevku rada zahvalila za vse pobude na društvu in za vso pomoč, ki ste mi jo ponudili, poleg tega pa bi rada izrekla čestitke vsem zaposlenim in tudi prostovoljcem, ki s svojo močjo svet obračate na bolje. Časopis, ki ga s skupnimi močmi izdajajo obiskovalci društva ter zaposleni in prostovoljci, je res čudovit dosežek, ki ljudi rešuje beračenja in jim nekako vrača dostojanstvo. Poleg tega je poln iskrenosti, tudi žalosti in veselja, takšnih in drugačnih zgodb, ki bralcem odkrivajo svet brezdomstva in odkrivajo, da brezdomni niso le neka skupina ljudi, ki je potisnjena stran od družbe, marginalna, ampak so prisotni med nami.

Mogoče pa sem se v začetku motila. Vsi niso individualisti. No, vsaj tisti ne, ki sem jih imela ta teden priložnost spoznati. Upam, da se v prihodnje še kaj vrnem. Lepo vas bo videti. Lep pozdrav,

Tjaša, tista ta blond s prakse

KRALJ ULICE

Poznal sem ga od njegovega otroštva. Bil je poseben otrok. Trudil se je, a mu je vedno vse spodletelo. Nenavadno je imel rad starše, rad je bil vesel in v dobri družbi. Potem se je neke spomladi nenadoma zgodilo. V hudi nesreči sta mu umrla mati in oče in ostal je sam. Začel se je njegov človeški propad. Trudil se je z občasnim delom. Vedno bolj je živel v zanemarjenih razmerah. Njegov prazen dom je začel propadati. Ko mu je bilo dvajset let, je nenadoma izginil. Spraševal sem njegove znance, kje je, a nihče ni prav vedel. Nekdo je rekel, da so ga prijeli pri krajih in je v zaporu. Drugi je predvideval, da je odšel v tujino. Za njim se je izgubila vsaka sled. Kadar sem se spomnil nanj, mi je bilo hudo in vedno sem po svoji navadi na dnu duše zmolil zanj vsaj kratek in iskren vzdih, naj ga Marija varuje. Kjerkoli že je. Kadar sem slučajno šel mimo zapora v našem mestu, sem pogledal v tista strašna zamrežena okna in vedno je iz mene privrelo najtežje človeško vprašanje:

»Zakaj? Kaj je zakrivil, da ga je kruta usoda tako hudo kaznovala?« Odgovor je samo eden ...

Leto pozneje sem nekaj dni bival v glavnem mestu naše države.

Bila je zgodnja pomlad in zadovoljen sem se sprehajal po slikovitih uličicah starega dela mesta. Nenadoma sem obstal. Zazdelo se mi je, da imam privid. Na vogalu hiše sem zagledal fanta, ki je prosjačil mimoidoče. Saj to je on! Z nerodnimi koraki sem se mu hitro bližal, kakor da se bojim, da bo privid izginil. Tudi fant me je zagledal. Približal se mi je. Gledal sem človeka, ki je bil podoba človeške izgubljenosti, ponižanja, bede ... Nasmehnil se mi je, kakor da je bi trdno prepričan, da se bova videla vsaj še enkrat v življenju. Obstala sva. Z največjo muko sem izdaval:

»Ja, Aleš, kaj pa se ti je zgodilo ... Mislim sem, da ...«

Tedaj sta na njegovem obrazu zagoreli nenavadna moč in resnica – kot odgovor na tisto temeljno vprašanje. Podal mi je roko in rekel:

»Tako se je pač zgodilo. Vse v življenju sem izgubil. Postal sem brezdomec, a živim pošteno. Od jutra do večera, od tedna do tedna ... Na začetku je bilo zares hudo ...«

Nenadoma je dvignil roko:

»Tole me je rešilo.«

Aleš se je nasmehnil s srečo v očeh. Na njegovem zapestju je visela drobna lesena zapestnica in na njej drobna svetinja. Tiho je dejal:

»Marija iz Medžugorja mi je pomagala v najstrašnejših dneh!« Brez besed sem prikimal, zmeden in presenečen. V meni se je nenadoma sestavil odgovor na tisto težko vprašanje. V meni je zajokala hvaležna vera. V meni je zatrepetala hvaležnost za upanje in rešitev.

»In zdaj si Kralj ulice?«

Vedro je prikimal. Samo ena rešitev je za vsakogar od nas ubogih, malih. Samo, če jo najdemo ...

Stanislav iz Celja

BREZPLAČNE PRIREDITVE

Razstave

KAJ: Svetlana Jakimovska Rodić – Prhljaj sreče(vanj)
KJE: Galerija ZDSLU, Komenskega 8, Ljubljana
KDAJ: do 14. 9.

KAJ: Od zabrisa do prenove identitete (Slovenci v Bosni in Hercegovini)
KJE: Velika sprejemna dvorana, Cankarjev dom, Ljubljana
KDAJ: 15. 9. do 25. 9.

KAJ: Muzejska razstava
KJE: Slovenski etnografski muzej, Metelkova 2, Ljubljana
KDAJ: do 30. 9.

KAJ: Orlando Figes (avtor številnih monografij o ruski zgodovini)
KJE: Štišova dvorana, Cankarjev dom, Ljubljana
KDAJ: 28. 9. ob 19h

Glasba

KAJ: Festival Vesolje veselja (Joss Stone, Siddharta, Neisha, Leeloojamaïs, Zlatko, Maya ...)
KJE: Mesto bodoče Emonike (pri železniški postaji), Ljubljana
KDAJ: 4. 9. ob 14h

KAJ: Zbor grafičarjev (DJ Kaos & Pipss)
KJE: Letni vrt Gala hale
KDAJ: 1. 9. ob 21h

KAJ: Jure Vlahovič (The Bug, Cypress Hill, Gonzales, Black Sabbath ...)
KJE: Letni vrt Gala hale
KDAJ: 8. 9. ob 21h

KAJ: Plesni soul šestdesetih (rola Funkenstein)
KJE: Letni vrt Gala hale
KDAJ: 9. 9. ob 21h

KAJ: 16. obletnica AKC Metelkova
KJE: Letni vrt Gala hale
KDAJ: 10. 9. ob 17h

KAJ: Metelkovski Woodstock
KJE: Letni vrt Gala hale
KDAJ: 17. 9. ob 21h

KAJ: Cigu Migu (gipsy balkan večer)
KJE: Letni vrt Gala hale
KDAJ: 18. 9. ob 22h

Razno

KAJ: Zlati čoln (literarni večer ob sklenitvi prevajalske delavnice)
KJE: Klub Cankarjevega doma, Ljubljana
KDAJ: 11. 9. ob 19h

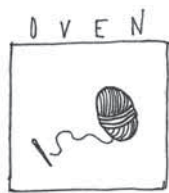
KAJ: Razumeti Slovenijo, razumeti svet (Dnevnikovi kolumnisti)
KJE: Klub Cankarjevega doma, Ljubljana
KDAJ: 23. 9. ob 19h

KAJ: Blaž Zupančič (Mimobežnosti)
KJE: Mala galerija, Cankarjev dom, Ljubljana
KDAJ: 9. 9. do 11. 10.

Prireditelji, vabljeni k objavljanju svojih brezplačnih prireditev!
Pišite nam na e-naslov: kraljiulice@gmail.com.

ULIČNI HOROSKOP

Gregor B. Hann,
ilustracije Damjan Majkič

Zadnje čase vas kar meče od radosti, tako ste židane volje, saj vas čakajo kar prijetni trenutki življenja z ljubljeno osebo, s katero se imate veliko pogovoriti.

Sedaj ko ste doživeli čudovito romanco z ljubljeno osebo, prihaja čas resnosti v vašem življenju, saj se bo nabralo kar nekaj skrbi, vendar se bo vse uredilo, tako kot si želite.

Včasih ste nekoliko nervozni, ker bi radi imeli red v hiši, toda potrpite malo, peljite svojo boljšo polovico nekam na večerjo in nato v posteljo – tam se bo vse uredilo.

Za vas je poletje minilo, kot bi mignili, toda spomini so nepozabni. Zvezde vam kažejo, da boste spoznali nekoga, ki je finančno precej podkovan, zato se ga primite in ga obdržite.

Za vas, ki ste rojeni v srednji dekad, v prvih dneh septembra, velja pravilo, da se držite osebe, ki vam je še najbolj pri srcu. Dobili boste tisto, kar si želite že dolgo časa.

Jesenski meseci vam bodo prinesli nekaj, česar niste pričakovali, zato bo presenečenje toliko boljše. Že nekaj časa vas nekdo opazuje in občuduje. Mar veste, kdo je to?

OGLASNA DESKA

Prosim, če mi lahko kdo podari uteži za fitnes. Vnaprej se vam lepo zahvaljujem.
051 712 875, Aleš

Iščem sponzorja za izdajo knjige.
Telefon: 051 881 090, Gogi

Ančka je dve leti stara dama, ki se rada igra, sprehaja, teka in crklja. Ima prijazne rjavé oči, volčji obrazek in nekaj belih pramenov okrog repka. Trenutno biva v Zavetišču Gmajnice, kamor je bila pripeljana še kot mladič s svojimi bratci, ki pa so vsi že davno posvojeni. Ona ostaja v Zavetišču Gmajnice verjetno zaradi rahlo izpahnenih kolkov, ki pa jo trenutno ne motijo. Zanj se išče odgovorne lastnike, ki jih ta njena mala pomanjkljivost ne bo preveč vznemirjala. Primerna za pasje začetnike, aktivne posvojitelje. Resnično si želi človeka, ki bo samo njen, in povrnila mu bo s svojo pasjo vdanostjo ... Ponoči sanja o hiši z vrto in dolgih sprehodih ... Skupaj ji lahko pomagamo. Telefonska številka: 041 446 085.

V društvu Kralji ulice sprejemamo tudi hrano za naše brezdomne pse. Bo zelo zelo dobrodošla! Hvala!

Zelo bom vesela, če mi kdo podari mobilni telefon. Kličite v uredništvo: 059 022 503.
Sh

Kupim napravo ali si jo za določen čas izposodim (najamem), in sicer iščem napravo, ki zazna določene šume ali vibracije v popolni tišini. Osebe, ki se ukvarjajo z omenjeno dejavnostjo, bodo vedele, zakaj gre. Hvala, ker ste me pravilno razumeli. Mare, 051 724 104

Društvo Kralji ulice se seli v večje prostore, zato potrebujemo najrazličnejšo računalniško opremo (računalnike, monitorje, miške, tipkovnice itd.). Hvala vsem, ki se boste odzvali. Kličite Anjo, sodelavko Kraljev ulice, na 041 260 754.

Do 0,5 odstotka dohodnine, ki vam jo odmeri država za preteklo leto, lahko namesto državi odstopite društvu Kralji ulice. To storite z obrazcem Zahteva za namenitev dela dohodnine za donacije (MF-DURS obr. dohzip št. 3), ki ga s svojimi podatki (ime, priimek, naslov, davčna številka in pristojni davčni urad) pošljete na DURS. Nanj napišete, da bi del dohodnine radi namenili Društvu za pomoč in samopomoč brezdomcev Kralji ulice – pri tem dodate še našo davčno številko, ki je 23956046, ter določite odstotek dohodnine, ki ga želite nameniti Kraljem ulice (do 0,5 odstotka). Hvala!

DVD-TROJČEK V ULIČNI PRODAJI!

Bralke in bralce obveščamo, da je DVD-trojček, ki vsebuje tri kratke filme: Rent a Žicar, Marko in Promo film Kralji ulice, že v ulični prodaji. Povprašajte zanj pri svojem uličnem prodajalcu ali prodajalki! Cena DVD-ja je 3 evre, polovica tega zneska pripada osebi, ki ga prodaja.

V ulični prodaji je tudi knjiga Meseno spoznanje: erotične zgodbe avtorja Franja Frančiča.

Vabljeni, da jo kupite pri svojem uličnem prodajalcu. Cena je 4 evre, polovico dobi prodajalec.

PODARI PLOČEVINKO

V našem dnevnem centru na Poljanski 14 zbiramo aluminijaste pločevinke, zato vse bralke in bralce vabimo, da nam jih prinesete in na tak način prispevate k čistejšemu okolju. Projekt Podari pločevinko poleg tega, da ekološko osvešča, tudi z zbranimi sredstvi podpira različne organizacije, med drugim tudi Kralje ulice.

TEHTNICA

Zadnje čase ste v skrbeh za zdravje, toda brez skrbi, uredilo se bo! Tudi na finančnem področju se obetajo boljši časi. Dobili boste obisk, ki bo zelo prijeten in zanimiv.

ŠKORPIJON

Čeprav radi sikate z jezikom, nikomur ne želite nič slabega. Radi ste v središču pozornosti, zato se bo zgodilo nekaj, kar ste si vedno želeli in o tem sanjari. Prihaja darilo.

STRELEC

Tudi pri vas se obetajo spremembe, ki so življenjskega pomena, zato bo slovo od nekaterih sodelavcev dokaj nostalgичno, ampak prijetno. Dve osebi bosta zelo veseli tega dogodka.

KOZOROG

Zvezde vam kažejo, da se bo do konca leta tudi pri vas uredilo življenje, saj je že čas, da se uredite. Neka oseba vedno misli na vas, vi pa se delate, kot da ste slepi.

VODNAR

Vam zvezde šele proti koncu tega meseca kažejo neko spremembo, ki bo odločilno vplivala na vaše življenje. Sprememba bo tudi na ljubezenskem področju. Dobili boste obisk od daleč.

RIBI

Vam ribam včasih vaše življenje plava, kot da ste v razburkanem morju. Tudi za vas se bo morje življenja umirilo in prišlo bo do sprememb tako finančno kot ljubezensko, predvsem ob koncu meseca.

KRIŽANKA

Gregor B. Hann

RAZVEDRILLO

030
KRALJI
ULICE

PODRUŽNICA

V času recesije so časi težki za veliko večino ljudi in nova priložnost za vse iznajdljive. Klošar Tonč se je kot ponavadi postavil za svoj vogal ulice. V levi roki je držal klobuk v desni pa čepico.

»Kaj je zdaj to?« so ga spraševali mimoidoči znanci.
»Odprl sem še eno poslovalnico!«

Jože Galin iz Trziča

BREZDOMSKI POZDRAV

Kako se dva brezdomca pozdravita, ko se srečata?
Na levo uho eden drugega vpraša:
»Ali si kaj ukradel danes?«
Na drugo uho pa:
»Si še kaj zame pustil?«

Gregor B. Hann

DO ZADNJEGA

Martin je odšel na fronto in po nekaj dneh poklical ženo:
»Ljubica, veselo novico ti moram sporočiti.«
»Kakšno pa?«
»Prvega bom že doma.«
»Kako pa to veš?«
»Poveljnik je rekel, da se bomo borili do zadnjega.«

Zmajček

POZOR – NAGRADNA IGRA

Pravilno izpolnjeno križanko ali sudoku pošljite na naslov Društvo Kralji ulice, Poljanska 14, 1000 Ljubljana – in se potegujte za zabavne nagrade: knjigo Franja Frančiča Meseno spoznanje, stripovski zvezek Stripnik II, DVD-trojček, zgoščenko »Odpeti pesniki« – izbirate lahko med pesmimi Daneta Zajca in Srečka Kosovela – ali zgoščenko Svetlane Makarovič »Kako postaneš glavni« v izvedbi Janje Mazelj.

Nagrajenci pravilno rešene julijske križanke oziroma sudoka so **Ranko Djokič** iz Pirana, **Stojan Novak** iz Ljubljane in **Zdenka Vivod** iz Maribora. Iskrene čestitke vsem!

Vodoravno:

- (1) vrsta prave kave, ki raste v Costa Rici;
- (2) naziv osebe, ki je bila lastnik ene ali več piramid v Egiptu;
- (3) kratica za Rdeči križ; enako kot D5;
- (5) slovensko mesto ob obali;
- (6) beseda na koncu molitve.

Navpično:

- (A) črni kontinent;
- (B) morska žival s kleščami; enota za električni upor (Ω);
- (C) ploščinska mera; kratica za poslovno enoto;
- (Č) bife, kavarna, taverna, pub; eden po domače;
- (D) kratica za nekdanjega profesorja matematike Ivana Osredkarja; radij;
- (E) kratica za Cartoon Network;
- (F) prva črka abecede.

	A	B	C	Č	D	E	F
1							
2							
3							
4							
5							
6							

AFORIZMI

Od časa odkritja učinkovite kontracepcije incest ni več problem.

Jure Kunaver

Imam svoje mnenje, pa nimam poguma, da bi ga povedal.

Josip Kalašnikov

RECESIJA 2009

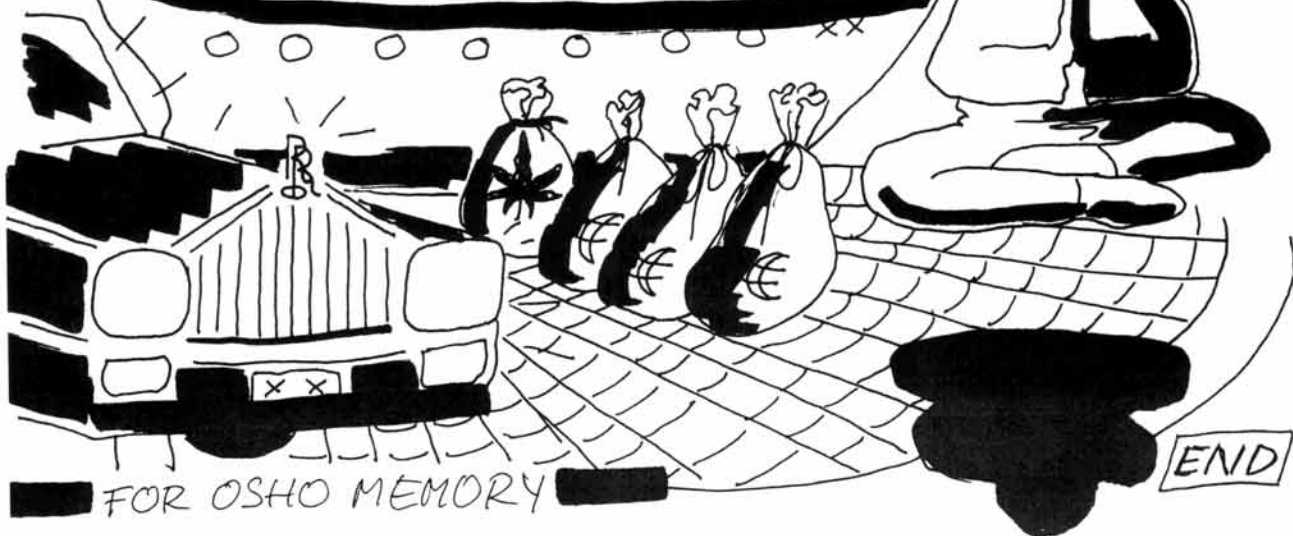
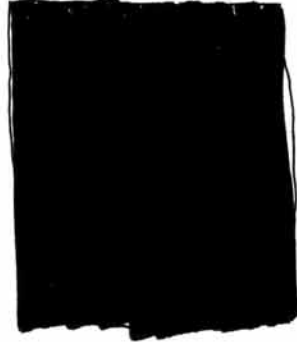
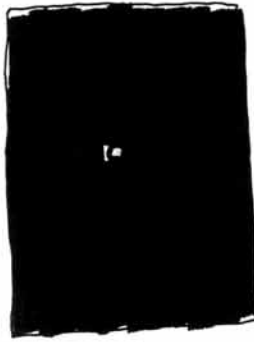
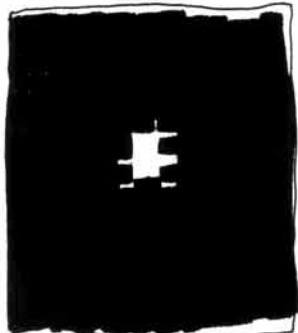
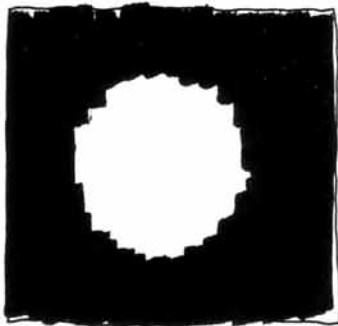
Definicija: zaznamovano leto recesije se pri naših prelepih dekletih in damah opazi na javnem kraju, kjer hodijo v mini krilih, tanguh ter čevljkah. Saj ne rečem, da ni lep pogled, vendar punce, varčujte raje pri lišpanju in okusno poudarite lepote svojega obraza; postrecesija ...

Sale

2					6			7
9			2			8		
				1		4		
4			1					3
	8	2		6		7	5	
5					7			4
		1		4				
		9			8			6
6			5					2

MEDITACIA

KIK*

FOR OSHO MEMORY

JANEZ Š.

»Od nekdey lepé so Ljubljanke slovele,
al lepši od Urške bilo ni nobene ...«

